

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

มาระโก คำนำ

ผู้เขียนหนังสือมาระโกคือยอห์น มาระโกซึ่งไม่ได้เป็นศิษย์เอกหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนร่วมงานกับศิษย์เอกของพระเยซูบางคน หนังสือมาระโกเขียนให้กับพวกโรมันที่ไม่ใช่คนยิวอ่าน

หนังสือมาระโกนี้ มาระโกมีวิธีเขียนที่กระชับและเน้นการกระทำ เมื่อเทียบ กับมัทธิวหรือ ลูกาแล้ว จะเห็นว่ามาระโกไม่บันทึกคำสอนของพระเยซูเท่าไร เขาเน้นถึงสิ่งที่พระเยซูทำที่ แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าและให้เห็นว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว มาระโกตั้งใจอยากให้ประชาชนเข้าใจว่าพระเยซูได้ทำหน้าที่ที่พระเจ้าให้มา คือการช่วย เหลือมนุษย์ให้รอดนั้นสำเร็จลง ตอนพระองค์ตายบนไม้กางเขน และการตายของพระองค์ได้ทำให้ประชาชนเข้าใจอย่างแท้จริงว่าพระองค์เป็นใคร และการติดตามพระองค์นั้นเป็นอย่างไร

คำเทศนาของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

(มธ. ๓:๑-๑๒; ลก. ๓:๑-๙, ๑๕-๑๗; ยน. ๑:๑๙-๒๕)

นี่คือจุดเริ่ม ต้นของข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้เป็นบุตรของพระเจ้า^๑ เรื่องนี้ เป็นไปตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้ว่า

“ดูสิ เราจะส่งผู้ส่งข่าวของเรา นำหน้าท่านไป ก่อน

เขาจะไปเตรียมหนทางให้กับท่าน” *

^๓“มีเสียงร้องตะโกนของคนหนึ่งในที่เปลวเพลิงแห่งแฉ่งว่า

ให้เตรียมทางสำหรับองค์เจ้าชีวิต

และทำทางเดินนั้นให้ตรงสำหรับพระองค์” †

“แล้วยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ มาปรากฏตัวในที่เปลวเพลิงแห่งแฉ่ง และสั่งสอนว่า “ให้กลับตัวกลับใจเสียใหม่และรับพิธีจุ่มน้ำ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิด บาปของพวกคุณ” “คนทั่วแคว้นยูเดียและคนจากเมืองเยรูซาเล็มได้มาหายอห์นและสารภาพความบาปทั้งหลายของพวกเขา ยอห์นจึงทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน”^๒ ยอห์นใส่เสื้อผ้าที่ทำจากขนอูฐ ใช้หนังสัตว์คาดเอว กินตักแแตนและนำผึ้งป่าเป็นอาหาร”^๓ ยอห์นประกาศว่า “จะมีคนหนึ่งมาที่หลังผม เขาจะยิ่งใหญ่กว่าผมมาก แม้แต่เชือกกรองเท้าของเขา ผมยังไม่มีค่าพอที่จะก้มลงไปแก้ให้” “ผมทำพิธีจุ่มน้ำให้พวกคุณด้วยน้ำ แต่เขาผู้นั้นจะจุ่มพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูเข้าพิธีจุ่มน้ำ

(มธ. ๓:๑๓-๑๗; ลก. ๓:๒๑-๒๒)

“ในเวลานั้น พระเยซูเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ในแม่น้ำจอร์แดน”^๑ ทันทีที่พระองค์โผล่พ้นน้ำขึ้นมา ก็เห็นท้องฟ้าแหวกออก และเห็นพระวิญญาณที่เหมือนนกพิราบลงมาสติต่ออยู่กับพระองค์”^๒ มีเสียงจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อภูมิใจในตัวลูกมาก”

พระเยซูถูกมารทดลอง

(มธ. ๔:๑-๑๑; ลก. ๔:๑-๑๓)

^๑เมื่อเสียงนั้นเจีบบลง พระวิญญาณส่งพระเยซูเข้าไปอยู่ในที่เปลวเพลิงแห่งแฉ่ง^๓ ถึงสี่สิบวัน พระองค์อยู่ที่นั่นกับสัตว์ป่า ซาตานมาลองใจพระองค์ หลังจากนั้นพวกทูตสวรรค์ได้มาดูแลพระองค์

พระเยซูเริ่มงานของพระองค์

(มธ. ๔:๑๒-๑๗; ลก. ๔:๑๔-๑๕)

^๑หลังจากที่ยอห์นถูกจับขังคุก พระเยซูไปที่แคว้นกาลิลีและเริ่มประกาศข่าวดีของพระเจ้า”^๒ พระองค์ประกาศว่า “ถึงเวลาแล้ว

* ๑:๒ อ้างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ ๓:๑

† ๑:๓ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๔๐:๓

อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว * กลับตัวกลับใจเสียใหม่และเชื่อในข่าวดีนี้สิ”

“ข้ายังเชื่อ ฟังเขาเลย” ^{๒๘} แล้วชื่อ เสียงของพระองค์ก็ดังกระฉ่อนไปทั่วแคว้นกาลิลี

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

(มธ. ๔:๑๘-๒๒; ลก. ๕:๑-๑๑)

^{๑๖} ขณะที่พระ เยชูเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์เห็นเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขากำลังเหวี่ยงแหจับปลาอยู่บนเรือ เพราะพวกเขาเป็นชาวประมง ^{๑๗} พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ตามเรามาเถอะ แล้วเราจะสอนให้จับคนแทนจับปลา” ^{๑๘} พวกเขาจึงทิ้งแหและตามพระเยซูไปที่นั่น

^{๒๙} ที่นั่นที่พระ เยชูและพวกศิษย์ออกจากที่ประชุมมาแล้ว พวกเขาก็ตรงดิ่งไปที่บ้านของเปโตรกับอันดรูว์ ยากอบกับยอห์นก็ไปด้วย ^{๓๐} แม่นายของเปโตรนอนเป็นโซ่อยู่ พวกเขารีบเล้าอากรของเธอให้พระองค์ฟัง ^{๓๑} พระองค์เดินไปจับมือเธอพยุงขึ้นมา เธอหายไข้ทันที แล้วก็มารับใช้พระ เยชูกับพวกศิษย์

^{๑๙} พระองค์เดินต่อไปอีกนิดหนึ่ง ก็เห็นยากอบลูกชายของเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขากำลังซ่อมแซมแหอยู่ ^{๒๐} ทันใดนั้นพระองค์เรียกพวกเขา ทั้งสองได้ปล่อยให้พ่อของเขายู่ในเรือกับพวกลูกจ้าง แล้วตามพระองค์ไป

^{๓๒} เย็นนั้นเมื่อตะวันตกดินแล้ว ผู้คนต่างพากันจับไข้ได้ป่วย และคนที่ถูกผีสิงมาหาพระองค์ ^{๓๓} คนทั้งเมืองได้มาอ้อนอยู่ที่หน้าประตู ^{๓๔} พระองค์ได้รักษาโรคต่างๆให้กับคนมากมาย และขับไล่พวกผีชั่วออกไปหลายตนด้วย แต่พระองค์ไม่ยอมให้พวกผีชั่วเหล่านี้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูไล่ผีชั่ว

(ลก. ๔:๓๑-๓๗)

^{๒๑} พระ เยชูกับพวกศิษย์เข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พระเยชูเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และเริ่มสั่งสอน ^{๒๒} ผู้คนทั้งในคำ สอนของพระองค์ฟังมาก เพราะพระองค์สอนอย่างคนที่มีสิทธิอำนาจ ซึ่งไม่เหมือนกับพวกครูสอนกฎ ปฏิบัติคนอื่นๆ ^{๒๓} แล้วจู่ๆก็มีชายคนหนึ่งในที่ ประชุมที่มีผี ชั่วสิงอยู่ร้องตะโกนขึ้นมาว่า ^{๒๔} “เยชูชาวนาซาเร็ธ มายุ่งกับพวกเราทำไม จะมาทำลายพวกเราหรือ เรารู้แหละว่าท่านเป็นใคร ท่านเป็นองค์พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า”

พระเยซูเตรียมบอกเรื่องข่าวดี

(ลก. ๔:๔๒-๔๔)

^{๓๕} วันรุ่ง ขึ้น พระ เยชูตื่นออกจากบ้านไปแต่เช้า มืด เพื่อไปอธิษฐานในที่เงียบสงบ ^{๓๖} พอสายหน่อย เปโตรและเพื่อนๆก็ออกมาตามหาพระองค์กัน ^{๓๗} เมื่อเจอแล้วพวกเขาก็พูดว่า “ทุกคนกำลังตามหาอาจารย์กันอยู่”

^{๒๕} พระเยชูถามันว่า “หุบปาก แล้วออกมาชู่” ^{๒๖} เจ้าผี ชั่วจึงทำให้ชายที่มันสิงอยู่ ชักดินชักกองและกรี๊ดร้องเสียงดัง แล้วก็ออกจากร่างเขาไป

^{๓๘} แต่พระองค์ก็กลับตอบว่า “ให้พวกเราไปเมืองอื่นแถวนี้กันเถอะ เราจะได้สั่ง สอนที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อสั่ง สอนนี้แหละ” ^{๓๙} พระองค์เดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี ประกาศสั่งสอนตามที่ประชุมชาวยิว และขับผีชั่วหลายตนออกไป

พระเยซูรักษาโรคผิวหนังร้ายแรง

(มธ. ๘:๑-๔; ลก. ๕:๑๒-๑๖)

^{๒๗} ทุกคนประหลาดใจมากถามกันอ้อ อึ้งไปหมดว่า “เกิดอะไรขึ้น นี่ต้องเป็นคำ สอนใหม่ที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชแน่ๆ ขนาดพวกผี

^{๔๐} มีชายคนหนึ่งเป็นโรคผิวหนังร้าย แรง เขามาคุกเข่าอ้อนวอนต่อพระ เยชูว่า “นาย

* ๑:๑๕ *อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว* หรือ อีกความหมายหนึ่งคือ อาณาจักรของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว

† ๑:๑๖ *เปโตร* หรือ ซีโมน

ท่านถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

๔๑ พระองค์รู้สึกสงสาร พระองค์จึงยื่นมือออกไปแตะตัวเขาแล้วพูดว่า “เราอยากช่วยหายจากโรคเถิด” ๔๒ เขาก็หาย ร่างกายสะอาดเกลี้ยงเกลาทันที

๔๓ ก่อนที่พระเยซูจะ让他ไป พระองค์สั่งกำชับว่า ๔๔ “อย่าไปเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง แต่ไปให้นักบวชตรวจดู และให้ถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสส สั่งด้วย เพื่อคนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว” ๔๕ แต่เมื่อชายคนนี้ออกไป เขาก็ไปเล่าให้ใครต่อใครฟังจนรู้กันไปทั่ว ทำให้พระเยซูเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยไม่ได้อีกต่อไป พระองค์จึงต้องอยู่นอกเมือง แต่ก็ยังมีคนมากมายจากทุกหนทุกแห่งหลั่งไหลมาหาพระองค์

พระเยซูรักษาคนอัมพาต

(มธ. ๙:๑-๘; ลก. ๕:๑๗-๒๖)

๒ ๑ ไม่กี่วันต่อมา พระเยซูก็เข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก พอชาวบ้านรู้ว่าพระองค์กลับมาอยู่บ้านแล้ว ๒ ก็พากันมาเต็มบ้านจนล้นออกมาแออัดยัดเยียดกันอยู่หน้าประตู และพระเยซูก็สั่ง สอนพระคำของพระเจ้าให้กับพวกเขา ๓ มีชายสี่คนหามคนเป็นอัมพาตมาบนเปล ๔ แต่เข้าไปไม่ถึง พระเยซูเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงรื้อหลังคาตรงที่ที่พระองค์นั่งอยู่ออก แล้วหย่อนเปลที่คนเป็นอัมพาตนั้นนอนอยู่ลงไป ๕ เมื่อพระองค์เห็นความ เชื่อของพวกเขา ก็พูดกับคนเป็นอัมพาตว่า “ลูกรัก บาปของลูกได้รับการอภัยแล้ว”

๖ มีครูสอนกฎ ปฏิบัติดีนั่งอยู่ที่นั่นหลายคน พวกเขาคิดในใจว่า ๗ “เอ๊ะ มันพูดอย่างนี้ได้ไง แบบ นี้ดู เหมือนพระเจ้าชัดๆ เพราะมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ให้อภัยบาปได้” ๘ พระเยซูรู้ทันทีว่าพวกเขากำลังคิดอะไรอยู่จึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดอย่าง นี้ ๙ จะให้เราพูดกับคนเป็นอัมพาตคน นี้ว่า ‘บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือพูดว่า ‘ลุกขึ้นพับเปลแล้วเดินเถิด’ อันไหนจะง่ายกว่ากัน ๑๐ แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิ อำนาจในโลกที่จะให้อภัยบาปได้” พระองค์จึงพูดกับคนเป็นอัมพาตว่า ๑๑ “เราสั่งให้ลูกลุกขึ้น

เก็บเปลแล้วกลับบ้านได้แล้ว” ๑๒ เขาก็ลุกขึ้นทันที เก็บเปล แล้วเดินออกไปต่อ หน้าต่อตาทุกคนที่มองอยู่ด้วยความงุนงง พวกเขาจึงสรรเสริญพระเจ้าและพูดกันว่า “พวกเราไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย”

พระเยซูเลือกเลวี

(มธ. ๙:๙-๑๓; ลก. ๕:๒๗-๓๒)

๑๓ พระเยซูไปที่ทะเลสาบอีก มีคนมาหาพระองค์เยอะมาก พระองค์ก็สั่งสอนพวกเขา ๑๔ ขณะที่พระองค์เดินมาตามทางนั้นก็เห็น เลวีลูกของอัลเฟ อัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์พูดกับเขาว่า “ตามเรามา” เลวียก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไปที่นั่น

๑๕ เย็นนั้นเมื่อพระองค์กินอาหารอยู่ที่บ้าน เลวี ก็มีพวกคนเก็บภาษี และคนบาปจำนวนมาก มากินอาหารร่วมกับพระองค์และพวกศิษย์ มีคนพวก นี้ที่มอดิตตามพระองค์เยอะมาก ๑๖ เมื่อครูสอนกฎ ปฏิบัติดีบาง คนที่เป็นพวกฟาริสีเห็นเข้า ก็ถามพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ทำไมเขาถึงกินอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป”

๑๗ เมื่อพระองค์ได้ยินก็ตอบว่า “คนสบายดีไม่ต้องการหมอหรือ แต่คนป่วยต้องการหมอ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

พระเยซูแตกต่างจากผู้นำศาสนา

(มธ. ๙:๑๔-๑๗; ลก. ๕:๓๓-๓๔)

๑๘ เวลานั้นศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังอดอาหารกันอยู่ มีบางคนมาถามพระเยซูว่า “ทำไมศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีอดอาหารกัน แต่ทำไมศิษย์ของท่านถึงไม่ทำบ้างล่ะ”

๑๙ พระองค์ตอบว่า “เมื่อเจ้า บ่าวยังอยู่ เพื่อนๆของเจ้าจะอดอาหารได้อย่างไร เขาจะไม่อดอาหารตอนที่เจ้า บ่าวยังอยู่หรือ” ๒๐ แต่เมื่อถึงวันนั้น ที่เจ้า บ่าวถูกพรากไปจากพวกเขา แล้วพวกเขาถึงจะอดอาหาร

๒๑ ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่หมดมาปะเข้ากับผ้าเก่าหรือ เพราะเมื่อชิ้นผ้าใหม่หัด ก็จะดึงผ้าเก่าให้ขาดมากกว่าเดิม ๒๒ ไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่เทใส่ถุงหนังเก่า เพราะเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าแตก เสีย

* ๑:๔๔ อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ ๑๔:๑-๓๒

ทั้งเหล้าองุ่นและถุงหนังเก่า เขาถึงได้เอา
เหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่กัน”

ชาวยิวบางคนวิจารณ์พระเยซู

(มธ. ๑๒:๑-๘; ลก. ๖:๑-๕)

^{๓๓} มีครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา พระ
เยซูเดินผ่านทุ่งข้าว สาลี ระหว่างนั้นพวก
ศิษย์ของพระองค์ก็เด็ดยอดรวง ข้าวมาขยี้
เปลือกออกแล้วกินกัน ^{๓๔} เมื่อพวกฟาริสีเห็น
จึงถามพระเยซูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณ
กำลังทำผิดกฎวันหยุดทางศาสนา”

^{๓๕} พระองค์ก็ตอบว่า “พวกคุณไม่เคย
อ่านหรือว่ากษัตริย์ดาวิดทำอะไรตอนที่เขา
และลูกน้องอดอยากหิวโหย ^{๓๖} เขาได้เข้าไป
ในบ้านของพระเจ้าซึ่งอาบีอาธาร์เป็น
นักบวชสูงสุดอยู่ในตอนนั้น และกินขนมปัง
ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งตามกฎแล้วมีแต่พวกนักบวช
เท่านั้นที่กินได้ และยังแบ่งให้ลูกน้องกินอีก
ด้วย” ^{๓๗} พระเยซูตอบพวกเขาว่า “พระเจ้า
ตั้งวันหยุดไว้เพื่อช่วยมนุษย์ ไม่ใช่ให้มนุษย์
ต้องมาลำบาก เพราะวันหยุดนั้น ^{๓๘} ยิ่งกว่า
นั้น บุตรมนุษย์ก็เป็นนายเหนือวันหยุดทาง
ศาสนาด้วย”

พระเยซูรักษาคนมือลีบ

(มธ. ๑๒:๙-๑๔; ลก. ๖:๖-๑๑)

^๑ พระเยซูเข้าไปในที่ประชุมชาวยิวอีก
ก มีชายมือลีบคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ^๒ มีบางคน
คอยจ้องจับผิดพระองค์อยู่ เขากำลังดูว่า
พระองค์จะรักษาชายมือลีบคนนั้นในวันหยุด
ทางศาสนาหรือไม่ ^๓ พระองค์ก็พูดกับคนมื่อ
ลีบว่า “มาข้างหน้านี้นะหนอย”

^๔ แล้วพระองค์ก็ถามพวกเขาว่า “ตามกฎ
ของวันหยุด เราควรจะทำดีหรือทำชั่ว ควร
ช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิตดี” แต่พวกเขา
เงียบ

^๕ พระเยซูทั้งโกรธและเสียใจมากที่พวก
เขามีจิตใจต่อต้าน พระองค์มองไปรอบๆ แล้ว
พูดกับคนมือลีบว่า “ยืมือออกมา” ชายคน
นั้นยืมือออก แล้วมือของเขาก็หายเป็น
ปกติ ^๖ เมื่อพวกฟาริสีเห็นอย่างนั้นก็รีบออก
ไปข้างนอกเพื่อวางแผนกับพรรคพวกของ
กษัตริย์เฮโรดทาทางฆ่าพระเยซู

คนติดตามพระเยซูเยาะมา

^๗ พระเยซูไปที่ทะเลสาบกาลิลีกับพวกศิษย์
และมีคนมากมายติดตามพระเยซูมา ทั้งจาก
แคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย ^๘ เมืองเยรูซาเล็ม
เมืองเอโดม แคว้นต่างๆที่อยู่ฝั่งตรงข้าม
แม่น้ำจอร์แดน และจากบริเวณรอบๆเมือง
ไทรและเมืองไซดอน เพราะได้ยินถึงเรื่อง
ต่างๆที่พระองค์ทำ ^๙ เนื่องจากคนเยาะ
มาก พระองค์จึงสั่งพวกศิษย์ให้เตรียมเรือ
ให้พระองค์ลำหนึ่งเพื่อกันฝูง ชนไม่ให้มา
เบียดเสียดพระองค์ ^{๑๐} คนที่เป็นโรคต่างๆ
เบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจับ ต้องพระองค์
เพราะพระองค์ได้รักษาคนเป็นจำนวนมาก
^{๑๑} เมื่อไรก็ตามที่พวกเขาเห็นพระองค์ พวก
มันก็จะก้มลงกราบ และตะโกนว่า “ท่านเป็น
บุตรของพระเจ้า” ^{๑๒} แต่พระองค์สั่งห้าม
พวกเขาช่วยอย่างเด็ดขาดห้ามบอกคนอื่นว่า
พระองค์เป็นใคร

พระเยซูเลือกศิษย์เอกสิบสองคน

(มธ. ๑๐:๑-๔; ลก. ๖:๑๒-๑๖)

^{๑๓} พระเยซูขึ้นไปบนภูเขาแห่งหนึ่ง และ
เรียกคนที่พระองค์ต้องการให้มาติดตาม
พระองค์ แล้วพวกเขา ก็มา ^{๑๔} ทั้งหมดมีสิบ
สองคน พระองค์แต่งตั้งสิบสองคนนี้ให้
เป็นศิษย์เอกเพื่อจะได้มาอยู่กับพระองค์
และพระองค์ต้องการที่จะส่งพวกเขาออกไป
สั่งสอนด้วย ^{๑๕} พระองค์ให้พวกเขาเข้ามาจูบ
ที่จะขับไล่ผีชั่วด้วย ^{๑๖} ศิษย์ทั้งสิบสองคนนี้มี
ชื่อว่า

- ซีโมน คนที่พระองค์ตั้งชื่อใหม่ให้ว่าเปโตร
- ^{๑๗} ยากอบ ลูกของเศเบดีและยอห์นน้องของ
ยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ได้ให้ชื่อใหม่
ว่า โบอาเนอเย “ลูกฟ้าร้อง”
- ^{๑๘} อันดรูว์
- ฟีลิป
- บารโธโลมิว
- มัทธิว
- ธอมัส
- ยากอบ ลูกของอัลเฟอัส
- ธิดเดอัส
- ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า
- ^{๑๙} และยูดาสอิสคาริโอท ซึ่งคือคนที่ตอนหลัง
ได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูกับเบเอลเซบูล

(*มธ. ๑๒:๒๒-๓๒; ลก. ๑๑:๑๔-๒๓; ๑๒:๑๐*)

๒๐ จากนั้นพระองค์กลับบ้าน และฝูงชนมา ยืนนอกกันอยู่ทีมนอก จนทำให้พระ เยชูและศิษย์ เอกทั้งสิบ สองคนไม่มีเวลาแม้แต่จะกินข้าว ๒๑ เมื่อครอบครัวของพระเยซูได้ยินข่าวนี้ ก็พากันมาเพื่อจับตัวพระองค์กลับบ้าน เพราะคิดว่าพระองค์เป็นบ้าไปแล้ว

๒๒ มีพวกครูสอนกฎ ปฏิบัติที่มาจากเมืองเยรูซาเล็มพูดกันว่า “เขาถูกเบ เอล เซบูล หัวหน้าผีเข้าสิง ก็เลยมีฤทธิ์ขับไล่ผีอื่น ๆ ไป”

๒๓ พระ เยชูจึงเรียกพวกเขาเข้ามาใกล้ๆ แล้วเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “ซาตานจะขับไล่ตัวมันเองได้หรือ ๒๔ ถ้าอาณาจักรไหนแตกแยกกันเอง อาณาจักรนั้นก็จะต้องอยู่ต่อไปไม่ได้ ๒๕ หรือถ้าครัวเรือนไหนแตกแยกกันเอง ครัวเรือนนั้นก็จะต้องอยู่ไม่ได้ ๒๖ เช่นเดียวกัน ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเอง มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แต่ถึงจุดจบแล้ว ๒๗ จริงๆ แล้วไม่มีใครบุกเข้าไปปล้นบ้านของคนที่ยืนแรงได้

นอกจากจะมัดเจ้าของบ้านที่ยืนแรงนั้นไว้ก่อนจึงจะปล้นข้าว ของในบ้านได้ ๒๘ เราจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าจะยกโทษให้กับความ บาปทุกชนิดและคำ หมิ่น ประมาททุกอย่าง ๒๙ แต่พระเจ้าจะไม่มีวันยกโทษให้กับคนที่พูดหมิ่นประมาทพระ วิญญาณบริสุทธิ์ คนที่ทำอย่างนั้นจะไม่ได้ รับการ อภัยตลอดไป”

๓๐ ที่พระองค์พูดอย่าง นี้ก็เพราะมีบางคนกล่าวหาว่าพระองค์ก็มีผีชั่วสิงอยู่

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซู

(*มธ. ๑๒:๔๖-๕๐; ลก. ๘:๑๙-๒๑*)

๓๑ เวลานั้นแม่และน้องๆของพระองค์ก็มา ถึงและยืนคอยอยู่ข้างนอก เขาส่งคนเข้าไปตามพระเยซูออกมา ๓๒ ตอนนั้นมีคนหนึ่งล้อมรอบพระองค์อยู่เต็มไปหมด มีคนมาบอกพระองค์ว่า “แม่กับพวกน้อง ชายและน้องสาวของอาจารย์ตามหาอาจารย์อยู่ด้าน นอก ครัว”

๓๓ พระองค์ก็ตอบว่า “ใครเป็นแม่และพี่น้องของเรา” ๓๔ แล้วพระองค์ก็มองไปยังคน

ที่นั่นล้อมรอบพระองค์อยู่และพูดว่า “พวกคุณนี่ไง ที่เป็นแม่และพี่น้องของเรา ๓๕ คนที่ทำตามใจพระเจ้าคนไหนแหละคือ พี่ น้องชายหญิงและแม่ของเรา”

เรื่องชาวนาหว่านพืช

(*มธ. ๑๓:๑-๙; ลก. ๘:๕-๘*)

๑ พระองค์สั่ง สอนอยู่ริมทะเลสาบอีก มี ๕ คนเป็นจำนวนมากมาห้อมล้อมพระองค์ พระองค์จึงลงไปนั่งอยู่ในเรือแล้วลอยอยู่ข้างๆฝั่ง ส่วนประชาชนยืนฟังอยู่ริมฝั่ง ๒ พระ เยชูใช้เรื่องเปรียบเทียบ เทียบสอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าให้ฟังว่า ๓ “ฟังให้ดีๆ มีชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ๔ ขณะที่หว่านอยู่นั้น บางเมล็ดก็ตกบนทางเดิน นกกาก็มาจิกกินหมด ๕ บางเมล็ดก็ตกบนดินที่ชั้นล่างเป็นหิน มีดินไม่มาก เมล็ดนั้นก็งอกขึ้นอย่างรวดเร็วแต่เนื่องจากมีดินไม่ลึก ๖ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นพืชนั้นก็ถูกแดดเผา เผล และเนื่องจากมีรากตื้นๆพืชนั้นก็เหี่ยวแห้งตายไป ๗ บางเมล็ดตกในพงหนาม หนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมพืชนั้นไว้จึงไม่ออกดอกออกผล ๘ และบางเมล็ดตกลงในดินดีก็เจริญงอกงามขึ้นมาเกิดดอกออกผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง”

๙ แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ใครมีหูก็ฟังไว้ให้ดี”

สาเหตุที่พระเยซูใช้เรื่องเปรียบเทียบ

(*มธ. ๑๓:๑๐-๑๗; ลก. ๘:๙-๑๐*)

๑๐ ต่อมาเมื่อพระ เยชูอยู่คนเดียว ศิษย์ทั้งสิบ สองคนพร้อมกับคนที่ติดตามก็มาถามถึงความหมายของเรื่องเปรียบเทียบพวกนั้น

๑๑ พระองค์บอกว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่เราจะบอกให้รู้ เรื่องความ ลับของอาณาจักรของพระเจ้านี้ ส่วนพวกคนนอกนั้นเราจะใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบสอน ๑๒ เพื่อที่ว่า ‘พวกเขาจะดูแล้วตึกี้ แต่ก็จะไม่เห็น ฟังแล้วฟังอีก แต่ก็จะไม่เข้าใจ เพราะถ้าเขาเห็นและเข้าใจ

เขาจะกลับมาหาพระเจ้าและได้ รับการ ยกโทษ” *

* ๔:๑๒ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ ๖:๙-๑๐

พระเยซูอธิบายเรื่องขานาหว่านพืช

(*มธ. ๑๓:๑๘-๒๓; ลก. ๘:๑๑-๑๕*)

๑๓ แล้วพระองค์ถามพวกเขาว่า “คุณยังไม่เข้าใจเรื่องเปรียบเทียบนี้อีกหรือ แล้วคุณจะไปเข้าใจเรื่องเปรียบเทียบอื่น ๆ ได้ยังไง” ๑๔ ขานาหว่านนี้หว่านถ้อยคำของพระเจ้า ๑๕ เมล็ดที่ตกลงบนถนนหนทางก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้า แต่ซาตานมาแย่งเอาถ้อยคำที่ได้หว่านไว้ในพวกเขา นั่นไปทันที ๑๖ ส่วนเมล็ดที่ตกลงบนดินตื้นๆ ที่มีหินอยู่ข้างล่าง ก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำนั้น แล้วรีบรับไว้ด้วยความยินดี ๑๗ แต่รากไม่ลึกจึงไม่ทนทาน เมื่อเจอกับความทุกข์เดือดร้อนหรือถูกข่มเหงเพราะเชื่อในถ้อยคำนั้น เขาก็เลิกเชื่อทันที ๑๘ เมล็ดที่ตกลงในพงหนามก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำแล้ว ๑๙ แต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ หลงใหลอยู่กับทรัพย์สมบัติและความ โลกที่ไม่สิ้นสุด สิ่งเหล่านี้มาคลุมถ้อยคำไว้เลยไม่เกิดผล ๒๐ เมล็ดที่ตกในดินดี ก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำแล้วรับไว้ และออกดอกออกผล สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง”

ให้ใช้สิ่งที่มีอยู่

(*ลก. ๘:๑๖-๑๘*)

๒๑ แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “มีใครบ้างที่จุดตะเกียงแล้วเอาไปไว้ใต้ถังหรือใต้เตียง เขาจุดตะเกียงเอาไว้บนเชิงตะเกียงไม่ใช้หรือ ๒๒ สิ่งใดที่แอบซ่อนอยู่จะถูกเปิดโปงและความลับทุกอย่างจะถูกเปิดเผยหมด ๒๓ ใครมีหูก็ฟังไว้ดีจ้ะ” ๒๔ พระองค์พูดกับพวกเขาอีกว่า “คิดให้ดีๆ ในสิ่งที่คุณได้ฟัง ยิ่งทุกอย่างนี้มากเท่าไรก็จะยิ่งเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น และจะได้มากกว่านั้นเสียด้วยซ้ำ ๒๕ คนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะยิ่งเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนคนที่ไม่เข้าใจแล้วยังไม่สนใจฟังอีก แม้สิ่งที่เขาเข้าใจก็จะหายไปด้วย”

เรื่องเปรียบเทียบการงอกของเมล็ดพืช

๒๖ พระองค์พูดต่อว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับชายคนหนึ่งหว่าน

เมล็ดพืชลงในดิน ๒๗ ไม่ว่าชายคนนั้นจะหลับหรือตื่น พืชนั้นก็แตกหน่อและเจริญงอกงามขึ้นเรื่อยๆ ทุกวันทุกคืน โดยที่ชายคนนั้นไม่รู้ว่ามันงอกขึ้นมาได้อย่างไร ๒๘ เพราะดินเป็นตัวที่ทำให้เมล็ดพืชนั้นงอกขึ้นเป็นลำต้น เริ่มจากต้นอ่อนก่อนแล้วโต มากก็เป็นรวง และมีเมล็ดเต็มรวง ๒๙ เมื่อเมล็ดสุกเหลืองอร่าม ขานาก็รีบเอาเคียวมาเกี่ยวพืชทันที เพราะถึงฤดูเก็บเกี่ยวแล้ว”

เมล็ดมัสตาร์ด

(*มธ. ๑๓:๓๑-๓๒, ๓๕-๓๕; ลก. ๑๓:๑๘-๑๙*)

๓๐ แล้วพระองค์ก็ถามว่า “จะเปรียบเทียบอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับอะไรดี เปรียบเทียบกับเรื่องอะไรให้ฟังดี ๓๑ เปรียบกับเมล็ดมัสตาร์ดก็แล้วกัน เมล็ดชนิดนี้ตอนที่ถูกปลูกลงในดินนั้นมันเล็กมาก ๓๒ แต่พอโตขึ้นมากกลายเป็นต้นที่ใหญ่ที่สุดในพวกพืชสวนครัวทั้งหมด และได้แผ่กิ่ง ก้านสาขาจนนกมาทำรังได้ร่มไม้ได้” ๓๓ พระองค์ใช้เรื่องแบบนี้อีกหลายเรื่องสั่งสอนฝูงชน เกี่ยวกับถ้อยคำของพระเจ้าเท่าที่พวกเขาจะรับไหว ๓๔ พระองค์เล่าทุกเรื่องโดยใช้เรื่องเปรียบเทียบหมด และเมื่ออยู่กันตามลำพังกับศิษย์พระองค์ก็จะอธิบายให้พวกเขาเข้าใจทุกอย่าง

พระเยซูห้ามพายุ

(*มธ. ๘:๒๓-๒๗; ลก. ๘:๒๒-๒๕*)

๓๕ ในเย็นวันนั้นพระองค์บอกกับพวกศิษย์ว่า “ข้ามไปฝั่งโน้นกันเถอะ” ๓๖ พวกเขา ก็ทิ้งฝูงชนมาขึ้นเรือที่พระเยซูนั่งอยู่ก่อนแล้ว มีเรือลำอื่นๆ ตามไปด้วย ๓๗ มีพายุใหญ่เกิดขึ้น ทำให้คลื่นซัดน้ำเข้ามาจนเกือบเต็มลำเรือ ๓๘ แต่พระเยซูยังนอนหนุนหมอนหลับอยู่ท้ายเรือ พวกศิษย์จึงมาปลุกพระองค์และบอกว่า “อาจารย์ ไม่หวั่นกันบ้างเลยหรือ พวกเรากำลังจะจมน้ำตายกันอยู่แล้ว” ๓๙ พระองค์จึงลุกขึ้นสั่งห้ามลมและคลื่นว่า “เจียบสงบซะ” และทันใดนั้นเอง ลมก็หยุดพัดและคลื่นก็สงบลง

๔๐ แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “กลัวอะไรกัน ยังไม่ไว้วางใจเร่อีกหรือ” ๔๑ แต่พวกเขา กลับกลัวมากและพูดกันว่า “คนนี้

เป็นในใครกันนะ ขนาดลมและคลื่นยังฟังเขาเลย”

พระเยซูรักษาชายที่ถูกผีชั่วสิง

(*มธ. ๘:๒๘-๓๔; ลก. ๘:๒๖-๓๙*)

๕ พวกเขามาถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ซึ่งเป็นที่อยู่ของชาวเมืองเก รา ซา ^๖เมื่อพระ เยชูลงจากเรือก็มีชายคนหนึ่งที่ถูกผีชั่วสิงอยู่วิงจากอุโมงค์ ผิง ศพตรงเข้ามาหาพระองค์ทันที ^๗ชายคนนี้อาศัยอยู่ตามอุโมงค์ ผิง ศพ ไม่มีใครจับเขาไว้ได้ แม้แต่โซ่ก็ล้ามไม่อยู่ ^๘เพราะเขาถูกล้ามโซ่ที่มีมือและเท้าอยู่บ่อยๆแต่เขาก็กระชากมันขาดทุกครั้ง จนไม่มีใครควบคุมเขาได้อีกแล้ว ^๙เขาจะเดินไปเดินมาตามอุโมงค์ ผิง ศพและตามภูเขาต่างๆทั้งวันทั้งคืน ร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่งและเอาหินกรีดตามเนื้อตัว

^{๑๐}เมื่อเขาเห็นพระ เยชูแต่ไกลก็วิ่งเข้ามา ก้มกราบพระองค์ ^{๑๑}แล้วร้องตะโกนสุดเสียงว่า “เยชู บุตรของพระเจ้าสูงสุด มาอยู่กับข้าทำไม ช่วยสัญญาต่อพระเจ้าหน่อยว่าจะไม่ทรمانข้า” ^{๑๒}ผีพูดอย่างนี้เพราะพระ เยชูบอกมันว่า “ไอ้ผีชั่ว ออกจากคนนั้นซะ”

^{๑๓}พระ เยชูถามมันว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง + เพราะเรามีกลิ่นหลายตนอยู่ในร่างนี้” ^{๑๔}มันได้อ้อนวอนพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ให้พระองค์ไล่มันไปจากบริเวณนั้น

^{๑๕}มีหมูฝูงใหญ่ถูกปล่อยให้หากินอยู่ตามไหล่เขาแถวๆนั้น ^{๑๖}พวกผีชั่วขอร้องพระ เยชูว่า “ช่วยส่งเราเข้าไปในหมูฝูงนั้นเถอะ ขอให้เราไปสิงพวกมันแทน” ^{๑๗}พระองค์ก็ยอมให้พวกมันทำอย่างนั้น พวกผีชั่วจึงออกจากร่างชายคนนี้ไปเข้าสิงฝูงหมูแทน หมูทั้งฝูงซึ่งมีประมาณสอง พันตัวก็วิ่งกุกันจากไหล่เขาสูง ชนลงสู่ทะเลสาบและจมน้ำตายหมด

^{๑๘}พวกคนเลี้ยงหมูวิ่งเข้าไปเล่าเรื่อง นี้ให้คนในเมืองและในชนบทฟัง พวกเขาออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น ^{๑๙}เขาพากันมาหาพระ

เยชู และเห็นชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิงนั่งอยู่ที่นั่น ใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยและสงบสติ พวกเขาก็กลัวมาก ^{๒๐}คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าให้พวกคนนั้นฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ถูกผีชั่วสิงและกับฝูงหมู ^{๒๑}พวกนั้นจึงขอร้องให้พระองค์ไปจากเขตเมืองของเขา

^{๒๒}ในขณะที่พระองค์ลงเรือ ชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิงก็ขอตามพระองค์ไปด้วย

^{๒๓}พระองค์ไม่ยอมให้เขาไปด้วย แต่บอกเขาว่า “กลับบ้านไปหาครอบครัวสิ แล้วเล่าให้พวกเขาฟังว่าองค์เจ้าชีวิตทำอะไรให้คุณบ้าง และพระองค์ดีกับคุณขนาดไหน” ^{๒๔}ชายคนนั้นจากไป และเริ่มเล่าให้ใครต่อใครในแคว้นเดคา โป ลิส ฟังว่า พระ เยชู ได้ทำอะไรให้กับเขาบ้าง และคนเหล่านั้นก็ประหลาดใจอย่างมาก

เด็กหญิงที่ตายแล้วกับผู้หญิงที่ป่วย

(*มธ. ๙:๑๘-๒๖; ลก. ๘:๔๐-๕๖*)

^{๒๕}พระ เยชูลงเรือข้ามกลับไปอีกฝั่งของทะเลสาบ ผิง ชนจำนวนมากมาห้อมล้อมพระองค์ที่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น ^{๒๖}มีหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิวคนหนึ่งชื่อ ไย รัส เข้ามากราบที่เท้าของพระ เยชู ^{๒๗}อ้อนวอนพระองค์อย่างหนักว่า “ลูกสาวเล็กๆของผมกำลังจะตาย ช่วยไปวางมือบนเธอด้วยเถิด เธอจะได้หายและมีชีวิตต่อไป”

^{๒๘}พระองค์จึงตามไยรัสไป แล้วผู้คนที่เดินเบียดเสียดตามพระเยชู

^{๒๙}ในฝูง ชนนั้นก็มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ทนทุกข์เพราะตกเลือดมาสิบ สองปีแล้ว ^{๓๐}เธอทนทุกข์ ทรมานมากจากการ ไป รักษากับหมอหลายคน และจ่ายค่ารักษาจนหมดตัว แต่ก็ยังไม่ดีขึ้น ซ้ำร้ายกลับแย่ลงไปอีก ^{๓๑}เมื่อเธอได้ยินเรื่องของพระ เยชู เธอก็เบียดคนเข้ามาอยู่หลังพระองค์ และแตะเสื้อคลุมของพระองค์ ^{๓๒}เพราะเธอคิดในใจว่า “ถ้าฉันแค่แตะเสื้อผ้าของเขานั่น ฉันก็จะหายจากโรค” ^{๓๓}เลือดที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที และเธอก็รู้ว่าหายแล้ว ^{๓๔}พระ เยชูรู้ทันทีว่าฤทธิ์

*๕:๑ *เกราซา* มีที่ชื่อ ๘:๒๘ เขียนว่า กาดารา

†๕:๙ *กอง* หนึ่งกองของทหารโรมันในสมัยโบราณมีทหารประมาณสามพันถึงหกพันคน

‡๕:๒๐ *แคว้นเดคาโปลิส* หรือแคว้นเทศบุรี เป็นชื่อในภาษากรีก แปลว่า “สิบเมือง” ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

ในตัวของพระองค์ได้แผ่ ซ่านออกไป จึงหันไปถามฝูงชนว่า “ใครแตะเสื่อเรา”

^{๓๑} พวกศิษย์ก็ตอบว่า “อาจารย์ ดูสิ มีคนมากขนาดไหนที่เบียดเสียดอาจารย์อยู่ แล้วอาจารย์จะมาถามอีกว่า ‘ใครแตะตัวเรา’”

^{๓๒} แต่พระองค์ยังคงมองไปรอบๆ เพื่อจะหาคนทำ ^{๓๓} ฝ่ายหญิงนั้นก็ลุกจวนตัวสิ้น เพราะเธอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ เธอจึงออกมาก้มลงกราบพระองค์และเล่าความจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พระองค์ฟัง ^{๓๔} พระเยซูจึงพูดกับเธอว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของเธอทำให้เจ้าหายแล้ว ไปเป็นสุขเถิด ไม่ต้องทรมานอีกต่อไป”

^{๓๕} ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่นั้นมีคนจากบ้านของโย รัสมาบอกเขาว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์อีกต่อไปแล้ว”

^{๓๖} พระเยซูได้ยืนที่พวกเขาคุยกันจึงบอกโย รัสว่า “ไม่ต้องกลัวหรอก ขอให้เชื่อเท่านั้น”

^{๓๗} พระองค์ไม่ให้คนตามพระองค์ไป นอกจากเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ^{๓๘} เมื่อพวกเขามาถึงบ้านของโย รัส พระองค์ก็เห็นความซุกซนที่น่าอายและผู้คนร้องไห้คร่ำครวญดัง ลินไปหมด

^{๓๙} พระองค์เข้าไปในบ้านและบอกกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกคุณถึงร้องไห้ร้องไห้เสียงดังจนวายกันไปหมด เด็กคนนั้นยังไม่ตายแต่กำลังนอน หลับอยู่” ^{๔๐} แต่พวกเขากลับหัวเราะเยาะพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้ทุกคนออกไป แล้วพาพ่อ แม่ของเด็กกับศิษย์ตามพระองค์เข้าไปในห้องที่เด็กคนนั้นอยู่

^{๔๑} พระองค์จับมือของเด็กแล้วพูดว่า “ทา ลีธา คุม” (แปลว่า “หนูจ๋า เรบอกให้หนูลุกขึ้น”) ^{๔๒} เด็กหญิงก็ลุกขึ้นมาทันที และเดินไปรอบๆห้อง (เด็กหญิงคน นี้อายุสิบ สองปี) ทุกคนต่างตก ตะลึง ^{๔๓} พระเยซูสั่งพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่อง นี้ให้ใครฟัง และบอกให้หาอะไรมาให้เด็กกินด้วย

พระเยซูกลับบ้าน

(มธ. ๑๓:๕๓-๕๘; ลก. ๔:๑๖-๓๐)

^๑ พระเยซูไปจากที่นั่นและกลับไปบ้านเดิม พวกศิษย์ก็ติดตามไปด้วย ^๒ เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พระองค์ก็สั่ง สอนอยู่ในที่ ประชุมของชาว ยิว มีคนมากมายที่ฟังในคำสอนของพระองค์ และพูดกันว่า “เขาไปเอาความรู้แบบ นี้มาจากไหน แล้วทำการอัศจรรย์เหล่านี้ได้อย่างไร” ^๓ เขาเป็นแค่ช่างไม้ ลูกของมารีย์ พี่ชายของยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมน และพวกน้องสาวของเขาก็อยู่ในเมืองนี้กับพวกเราอีกด้วย” พวกเขาจึงขุ่นเคืองพระองค์

^๔ พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้าได้ รับเกียรติในทุกที่ ยกเว้นในบ้านเมือง ในหมู่ญาติพี่น้อง และในครอบครัวของตัวเอง” ^๕ เมื่ออยู่ที่นั่น พระเยซูจึงไม่สามารถทำการอัศจรรย์ได้นอกจากวางมือรักษาคนป่วยไม่กี่คน ^๖ พระองค์แปลก ใจที่พวกเขาไม่มีความ เชื่อในพระองค์ พระองค์จึงไปสอนที่หมู่บ้านใกล้เคียงแคว้นนั้นแทน

พระเยซูส่งศิษย์เอกสิบสองคนออกไป

(มธ. ๑๐:๑, ๕-๑๕; ลก. ๙:๑-๖)

^๑ พระองค์เรียกศิษย์เอกทั้งสิบ สองคนมาแล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ พระองค์ทำให้พวกเขา มีสิทธิ อำนาจเหนือวิญญาณชั่วทั้งหลาย ^๒ และสั่งว่า “อย่าเอาอะไรติดตัวไปเลยนอกจากไม้เท้า ไม่ต้องเอาอาหาร ถูง ยามหรือเงินติดตัวไป” ^๓ ให้ใส่รองเท้าได้แต่ไม่ต้องเอาเสื่อผ้าสำรองไป” ^๔ พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “บ้านไหนที่ต้อนรับคุณ ก็ให้อยู่ที่บ้านนั้นตลอดจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป” ^๕ แต่ถ้าที่ไหนไม่ต้อนรับหรือไม่ฟังพวกคุณ ก็ให้ออกไปจากที่นั่น และให้สะบัดฝุ่นออกจากเท้า ด้วย เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา”

^๖ พวกศิษย์ของพระองค์ก็ออกไปสั่ง สอนให้ผู้คนกลับ ตัวกลับ ใจเสียใหม่ ^๗ พวกเขาขับผีชั่วออกไปหลายคน ทาน้ำมันมะกอกให้

*๖:๑๑ **สะบัดฝุ่นออกจากเท้า** หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

กับคนเจ็บป่วยเป็นจำนวนมาก และรักษาพวกเขาจนหาย

เฮโรดสั่งตัดหัวยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

(มธ. ๑๔:๑-๑๒; ลก. ๙:๗-๙)

๑๔ กษัตริย์เฮโรด ได้ยินชื่อเสียงของพระเยซูเพราะคนพูดกันไปทั่ว บาง คนพูดว่า “เขาต้องเป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่ม น้ำที่ฟื้น ขึ้น จากความ ตายแน่ๆถึงทำการ อัจฉริยะพวก นี้ ได้”

๑๕ บางคนพูดว่า “เขาคือเอลียาห์” และบาง คนพูดว่า “เขาคือผู้ พุด แทน พระเจ้าเหมือนกับ ผู้ พุด แทน พระเจ้าคนอื่นๆในสมัยโบราณ นั้น”

๑๖ เมื่อเฮโรดได้ยินเรื่องพวก นี้ พระองค์ พุดว่า “ต้องเป็นยอห์น คนที่เราสั่งให้ตัด หัว ฟัน ขึ้นจากตายแน่ๆ” ๑๗ เพราะเฮโรดเองที่ เป็นคนสั่งให้จับยอห์นลามาโซ่และขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิป น้องชายของเฮโรด ๑๘ เพราะยอห์นได้เตือน กษัตริย์เฮโรดบ่อยๆว่า “พระองค์ทำไม่ถูก ที่เอาภรรยาของชายมาเป็นภรรยาตัว เอง” ๑๙ ทำให้เฮโรเดียสแค้นใจอยากจะทำยอห์น แต่ก็ทำไม่ได้ ๒๐ เพราะกษัตริย์เฮโรดกลัว ยอห์น พระองค์รู้ว่ายอห์นเป็นคนที่ทำตามใจ พระเจ้า และเป็นคนของพระเจ้าจริงๆ จึง ปกป้องยอห์นไว้ ทุกครั้งที่เฮโรดฟังยอห์น สอนก็ลำบากใจ แต่ก็ยังชอบฟัง

๒๑ แล้วโอกาสของนางเฮโรเดียสก็มาถึง เมื่อเฮโรดจัดงานวัน เกิดของพระองค์ขึ้น พระองค์เชิญพวกข้าราชการชั้น สูง นายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญของแคว้น กาลิลีมาในงาน ๒๒ ลูกสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและบรรดาแขก เหวือถูก ออกถูกใจมาก แล้วกษัตริย์เฮโรดจึง บอกกับหญิงสาวนี้ว่า “อยากได้รางวัลอะไรก็ ขอมมาเลย เราจะให้” ๒๓ พระองค์ยังสัญญา อีกว่า “เราจะให้ทุกอย่างที่เจ้าขอ แม้กระทั่ง ครึ่งหนึ่งของอาณาจักรนี้”

๒๔ เธอก็ออกไปถามแม่ว่า “แม่ หนูขออะไร ดีคะ” แม่ตอบว่า “ขอหัวของยอห์นคนทำพิธี จุ่มน้ำสิ”

๒๕ แล้วเธอก็รีบวิ่งเข้าไปบอกกษัตริย์ว่า “ดิฉันขอหัวของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำใส่ถาด มาให้ทีนี้ค่ะ”

๒๖ กษัตริย์เฮโรดเสียใจมาก แต่เพราะเขา ได้สาบานไว้แล้วต่อหน้าแขกเป็นจำนวนมาก เฮโรดจึงไม่กล้าที่จะผิดคำ พุดกับเธอ ๒๗ เฮโรดจึงสั่งให้เพชรฆาตไปตัด หัวของยอห์น ในคุกทันที ๒๘ และเอาใส่ถาดมาให้กับเธอ แล้วเธอก็เอาไปให้แม่ของเธอ ๒๙ เมื่อศิษย์ ของยอห์นรู้ว่าก็พากันมารับร่างของยอห์น ไปฝังไว้ในอุโมงค์

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน

(มธ. ๑๔:๑๓-๒๑; ลก. ๙:๑๐-๑๗; ยน. ๖:๑-๑๔)

๓๐ พวกศิษย์ที่พระเยซูส่งออกไป ได้กลับ มาหาพระองค์ และเล่าเรื่องทุกอย่างที่ได้ ทำและสอนให้พระองค์ฟัง แล้วพระเยซู บอกพวกเขาว่า ๓๑ “พวกเราไปหาที่เงียบๆ พัก ผ่อนกันเถอะ” เพราะมีผู้คนเป็นจำนวน มากมาหาพระองค์ จนไม่มีเวลาแม้แต่จะกิน อาหารกัน

๓๒ พวกเขาจึงลงเรือไปยังที่เปลี่ยวเพื่ออยู่ กันเฉพาพวกเขา ๓๓ แต่ก็มีคนจำนวนมาก เห็นพวกเขาจากไปและจำเขาได้ จึงมีคน มากมายจากหมู่บ้านต่างๆรีบเดินตามไปที นั้น และไปถึงก่อนพวกเขา ๓๔ เมื่อพระองค์ มาถึงฝั่งก็เห็นฝูงชนเป็นจำนวนมากรออยู่ ก่อนแล้ว พระองค์รู้สึกสงสาร เพราะพวกเขา เหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่ม สั่งสอนพวกเขาหลายเรื่อง

๓๕ เมื่อมันเริ่มเย็นมาก พวกศิษย์มาบอก พระองค์ว่า “ที่นี่เปลี่ยวมาก และนี่ก็เย็นมาก แล้ว” ๓๖ ส่งพวกนี้กลับไปเถอะ พวกเขาจะได้ เข้าไปตามชนบท ตามหมู่บ้านแถวๆนี้ และ ไปหาซื้ออะไรกินกัน”

๓๗ แต่พระองค์กลับตอบว่า “พวกคุณหา อะไรให้พวกเขากินสิ” พวกเขา ก็ตอบว่า “พวกเราต้องใช้ถึงสอง ร้อยเหรียญเงินที่ เตียว นะครับ ถึงจะพอซื้ออาหารมาเลี้ยงคน พวกนี้”

*๖:๑๔ กษัตริย์เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ปกครองกาลิลีและเปเรียในช่วง ๔ ปีก่อนพระ เยซูเกิดจนค.ศ ๓๙ เป็นลูกของกษัตริย์เฮโรดมหาราช

^{๓๘} พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “ไปดูสิว่าคุณมีขนมปังอยู่กี่ก้อน” เมื่อพวกเขาเริ่มกลับมาบอกว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวครับ”

^{๓๙} พระองค์จึงสั่งให้พวกเขาไปจัดการให้ ชาวบ้านนั่งกันเป็นกลุ่มๆบนพื้นที่มีหญ้าขึ้นเขียวชอุ่มแฉฉาน ^{๔๐} พวกเขาบ้านั่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละหนึ่ง ร้อยบ้าง ห้าสิบบ้าง ^{๔๑} แล้วพระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวขึ้นมา มองขึ้นไปบนสวรรค์ขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ ^{๔๒} แจกชาวบ้าน และพระองค์แบ่งปลาสองตัวนั้นแจกพวกเขาทุกคนด้วย ^{๔๓} ทุกคนกินกันจนอิ่ม ^{๔๔} แล้วพวกศิษย์ก็เก็บเศษขนมปังและปลาที่เหลือได้สิบสองเซ่งเต็มๆ ^{๔๕} นับเฉพาะผู้ชายที่มากินได้ถึงห้าพันคน

พระเยซูเดินบนทะเล

(มธ. ๑๔:๒๒-๓๓; ยน. ๖:๑๖-๒๑)

^{๔๕} ทันทีหลังจากที่กินเสร็จ พระองค์ให้พวกศิษย์ลงเรือข้ามฟากไปก่อนล่วงหน้า ไปยังเมืองเบธไซดา ส่วนพระองค์ก็ย่ำรอส่งชาวบ้านอยู่ ^{๔๖} หลังจากชาวบ้านกลับหมดแล้ว พระองค์ขึ้นไปอธิษฐานที่บนภูเขา

^{๔๗} ในคืนนั้นเรือของพวกศิษย์ยังลอยอยู่กลางทะเลสาบ ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งเพียงคนเดียว ^{๔๘} พระองค์เห็นพวกศิษย์กำลังพายเรืออยู่ด้วยความยากลำบากเพราะมีลมแรงมากต้านเรือไว้ ระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้า นั้นพระองค์เดินบนน้ำมาหาพวกเขา และทำท่าเหมือนจะเดินผ่านไป ^{๔๙} เมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์เดินอยู่บนน้ำ ก็คิดว่า เป็นผี เลยร้องตะโกนกันลั่น ^{๕๐} เพราะตกใจกลัวมาก แต่ในทันใดนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “ไม่ต้องตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว” ^{๕๑} จากนั้นพระองค์ก็ขึ้นไปอยู่บนเรือกับพวกเขา แล้วลมก็สงบลง พวกเขาประหลาดใจมาก ^{๕๒} เพราะพวกเขายังมีใจที่แข็ง กระด้างอยู่ จึงยังไม่เข้าใจถึงการ อศจรรย์ที่พระองค์เพิ่งทำไปกับขนมปังห้าก้อนนั้น

พระเยซูรักษาคนไม่สบาย

(มธ. ๑๔:๓๔-๓๖)

^{๕๓} เมื่อข้ามฟากมาก็มาถึงฝั่งเมืองเยนเนธาเรท พวกศิษย์ก็ผูกเรือไว้ ^{๕๔} พอลงจากเรือ ชาวบ้านก็จับพระองค์ไว้ ^{๕๕} พวกเขาวิ่งไปบอกคนอื่นๆทั่วบริเวณนั้น และหามคนป่วยใส่แคร่มาหาพระองค์ ไม่ว่าพระองค์จะอยู่ที่ไหนก็ตาม ^{๕๖} ไม่ว่าพระองค์จะเข้าไปในหมู่บ้าน หรือในเมือง หรือในชนบท ชาวบ้านก็จะนำคนป่วยมาวางไว้ที่ตลาด และพวกคนป่วยต่างอ่อนวอนขอแค่แตะผู้ที่ชายเสื้อคลุมของพระองค์ และทุกคนที่ได้แตะก็หายกันหมด

คำสอนของบรรพบุรุษ

(มธ. ๑๕:๑-๒๐)

๗ ^๑ พวกฟาริสี กับพวกครุผู้สอนกฎปฏิบัติบางคนที่มาจากเมืองเยรูซาเล็ม พาคนมาหาพระเยซู ^๒ พวกเขาเห็นศิษย์บางคนของพระเยซู กินอาหารโดยไม่ล้างมือ ^๓ (พวกฟาริสี และคนยิวทุกคนจะไม่กินอาหารจนกว่าจะได้ล้างมือตามประเพณีที่บรรพบุรุษทำมา ^๔ เมื่อกลับมาจากตลาด พวกเขาก็ต้องทำพิธี ลูบตัว เองก่อนที่จะกินข้าว นอกจากนี้ ยังรักษาประเพณีอื่นอีกมากมายเช่น การลูบด้วยเหยือก หม้อทองสัมฤทธิ์ และแก้อีเอนสำหรับกินข้าว) ^๕

^๕ ตั้ง นั้นพวกฟาริสีและพวกครุผู้สอนกฎปฏิบัติพวกนี้ถามพระเยซูว่า “ทำไมศิษย์ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ ทำไมพวกเขาถึงไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร”

^๖ พระองค์จึงตอบว่า “อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า พูดไว้ถูกต้องเลยเกี่ยวกับพวกหน้าซื่อใจคดอย่างพวกคุณที่ว่า ‘คนพวกนี้นับถือเราแต่ปากเท่านั้น แต่ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรามาก’ ^๗ จึงไม่มีประโยชน์ที่เขาวจะบูชาเรา เพราะสิ่งที่เขาสอนกันนั้นเป็นแค่กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้น” ^๘

* ๗:๔ และแก้อีเอนสำหรับกินข้าว ฉบับภาษาเดิมบางฉบับไม่มีคำนี้

† ๗:๗ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๒๙:๑๓

“พวกคุณละเลยคำสั่งของพระเจ้า เพื่อจะไปทำตามประเพณีที่มนุษย์สอนต่อๆกันมา”

“แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “พวกคุณนี่เหลื่อมจิตนะ เข้าใจหลักเลี้ยงคำ สิ่งของพระเจ้า เพื่อจะได้ไปทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา ๑๐ อย่างเช่น โมเสสสอนว่า ‘ให้เคารพนับถือพ่อแม่ของตายน’” * และ ‘คนที่สาปแช่งพ่อแม่ ต้องตาย’” †๑๑ แต่พวกคุณกลับสอนว่าไม่มีผิดที่จะบอกพ่อแม่ว่า ‘สิ่งที่ลูกจะเอามาช่วยพ่อแม่ได้นั้น ลูกได้ยกให้กับพระเจ้าไปหมดแล้ว’” ๑๒ ทำอย่างนี้เท่ากับว่าพวกคุณสอนเขวไม่ให้ช่วย เหลืออะไรพ่อแม่เลย ๑๓ แบบนี้พวกคุณก็เลยยกเลิกพระคำของพระเจ้า แต่ไปทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา และพวกคุณยังทำอย่างนี้กับอีกหลายๆเรื่องด้วย”

สิ่งที่ทำให้สกปรกในสายตาพระเจ้า

๑๔ พระองค์เรียกฝูงชนเข้ามา และพูดว่า “ฟังให้ดีและเข้าใจซะด้วยว่า ๑๕ ไม่มีอะไรเลยที่คนกินเข้าไปแล้ว ทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า มีแต่สิ่งที่ออกมาจากข้างในตัวเขาเท่านั้น ที่จะทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า” ๑๖ †

๑๗ หลังจากที่พระเยซูแยกกับชาวบ้านแล้ว พระองค์ได้เข้าไปในบ้าน พวกศิษย์ก็เข้ามาถามเกี่ยวกับเรื่องเปรียบเทียบกับนี้ ๑๘ พระองค์บอกว่า “พวกคุณยังไม่เข้าใจอีกหรือ ไม่มีอะไรหรอกที่คนกินเข้าไปแล้วจะทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า ๑๙ เพราะมันไม่ได้เข้าไปในจิตใจ แต่มันตกลงไปในท้อง แล้วก็ถ่ายออกมา” (ที่พระองค์พูดอย่างนี้ ก็แสดงว่าอาหารทุกชนิดสะอาดกินได้หมด)

๒๐ พระองค์ก็พูดต่อว่า “สิ่งที่ออกมาจากตัวคนนั้นแหละที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า ๒๑ เพราะที่ออกมาจากตัวก็ออกมาจากจิตใจ และใจนี่เองเป็นที่มาของความผิดชั่วร้าย ความผิดบาปทางเพศ การลักขโมย การฆ่ากัน ๒๒ การมีชู้ ความโลภ

ความชั่วต่างๆ การหลอกลวง ราคะตัณหา การอิจฉาริษยา การนินทาว่าร้าย ความเย่อหยิ่ง จองหอง และความโง่เขลา ๒๓ สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดนี้ออกมาจากข้างในและทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า”

พระเยซูช่วยผู้หญิงกรีก

(มธ. ๑๕:๒๑-๒๘)

๒๔ พระเยซูจากที่นั่นเข้าไปยังเขตแดนเมืองไทระ แล้วพระองค์เข้าไปอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ไม่ต้องการให้คนรู้ แต่ก็ไม่สามารถซ่อนตัวได้

๒๕ พอหญิงคนหนึ่งที่มีลูกสาวที่ถูกผีชั่วสิงอยู่รู้ว่าพระองค์มา เธอจึงมาราบแทบเท้าของพระเยซู ๒๖ หญิงคนนี้เป็นคนกรีกที่เกิดที่แคว้นฟีนิเซียในประเทศซีเรีย เธอมาขอร้องให้พระเยซูช่วยขับไล่ผีชั่วที่สิงลูกสาวของเธออยู่

๒๗ แล้วพระองค์พูดว่า “มันไม่ถูกต้องที่จะเอาอาหารของลูกๆไปโยนให้หมากิน ต้องให้ลูกๆกินอิมเสียก่อน”

๒๘ แต่เธอตอบว่า “ใช่ค่ะท่าน แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารของเด็กๆที่ตกอยู่ใต้โต๊ะเลย”

๒๙ พระองค์พูดว่า “ตอบได้ดีมาก กลับไปบ้านเถอะ เพราะผีชั่วได้ออกจากลูกสาวคุณแล้ว”

๓๐ เมื่อเธอกลับถึงบ้าน ก็เห็นลูกสาวนอนอยู่บนเตียง และผีชั่วได้ออกไปแล้ว

พระเยซูรักษาคนที่หูหนวกและเป็นใบ้

๓๑ พระองค์ออกจากเขตแดนของเมืองไทระ และเดินผ่านเมืองไซดอน เพื่อจะไปทะเลสาบกาลิลี โดยผ่านทางแคว้นเดคาโปลิส ๓๒ มีคนพาชายหูหนวกคนหนึ่งมาที่ไม่ค่อยได้มาหาพระเยซู พวกเขาขอร้องให้พระองค์วางมือบนชายคนนั้น

* ๗:๑๐ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒๐:๑๒ และ หนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๕:๑๖

† ๗:๑๐ อ้างจากหนังสือ อพยพ ๒๑:๑๗ และ เลวีนิติ ๒๐:๙

‡ ๗:๑๖ ข้อนี้ บางฉบับมีข้อความว่า “ใครมีหู ก็ฟังไว้ดี”

§ ๗:๒๖ คนกรีก คือไม่ใช่คนยิว มักจะเรียกว่าเป็นคนต่างชาติ

§ ๗:๓๑ แคว้นเดคาโปลิส หรือแคว้นเทศบุรี เป็นชื่อในภาษากรีก แปลว่า “สิบเมือง” ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

^{๓๓}พระองค์พาชายคน นี้หลีกห่างไปจากผู้คน พระองค์เอานิ้วแหยงเข้าไปในหูของเขา แล้วเอานิ้วลายที่พระองค์ปั้นออกมาไปแตะที่ลิ้นของเขา ^{๓๔}แล้วพระองค์เงยหน้ามองท้องฟ้า จากนั้นถอนใจยาว แล้วพูดกับชายคนนั้นว่า “เอเฟฟาธา” แล้วว่า “เป็ดสิ” ^{๓๕}หูของเขาก็ได้ยินทันที และลิ้นของเขาก็ไม่ขัดและพูดได้ชัดเจน

^{๓๖}พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องพวกนี้ให้ใครฟัง แต่ยิ่งพระองค์สั่งห้ามมากเท่าไร พวกเขาก็มยิ่งร่ำลือกันมากขึ้นเท่านั้น ^{๓๗}คนที่ได้ยินก็ประหลาดใจมากและพูดว่า “ทุกอย่างที่เขาทำนั้นยอดเยี่ยมจริงๆขนาดคนหูหนวกยังทำให้ได้ยิน และคนใบ้ยังทำให้พูดได้”

พระเยซูเลี้ยงคนสี่พันคน

(มธ. ๑๕:๓๒-๓๙)

๑ มีอีกครั้งหนึ่งที่ชาว บ้านมากมายมาอยู่กับพระ เยชู พวกเขาไม่มีอาหารกิน พระ เยชูจึงเรียกพวกศิษย์มาบอกว่ ^๒“สงสารคนพวก นี้จริงๆเพราะเขาอยู่ที่นี้กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรกินด้วย ^๓ถ้าเราส่งพวกเขากลับบ้านไปทั้งๆที่ยังหิวอยู่ พวกเขาจะต้องเป็นลมกลาง ทางแน่ๆ และบางคนก็มาไกลมากด้วย”

“พวกศิษย์บอกว่า “ในที่เปล่านั้นจะหาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้งเยอะแยะขนาดนี้ล่ะครับ”

“พระองค์เลยถามว่า “พวกคุณมีขนมปังกี่ก้อน” พวกเขาตอบว่า “เจ็ดก้อนครับ”

^๖พระองค์จึงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงกับพื้น แล้วพระองค์เอานขนมปังเจ็ดก้อนมา ขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์เอาไปแบ่งให้กับฝูง ชนกินกัน ^๗พวกเขามีปลาตัวเล็กอยู่ไม่กี่ตัว พระองค์ก็ขอบคุณพระเจ้าสำหรับปลาเหล่านั้น และบอกให้พวกศิษย์เอาไปแจก ^๘พวกเขากินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์เก็บเศษอาหารที่เหลือได้ถึงเจ็ดชิ้นเต็มๆ ^๙มีประมาณสี่ พันคนที่อยู่ที่นั่น หลังจากกินเสร็จ พระองค์สั่งพวกเขากลับบ้าน

^{๑๐}แล้วพระองค์กับพวกศิษย์พากันลงเรือไปแคว้นดาลมานาธา

พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์

(มธ. ๑๖:๑-๔)

^{๑๑}พวกฟาริสีได้มาโต้เถียงพระองค์และทำให้พระองค์ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดูเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริง ^{๑๒}พระ เยชูถอนใจยาวและพูดว่า “ทำไมคนสมัย นี้ชอบเรียกให้ทำสิ่งอัศจรรย์กันนัก เราขอบอกให้รู้ว่าจะไม่ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรให้ดูทั้ง นั้น” ^{๑๓}แล้วพระองค์ก็ลงเรือข้ามทะเลสาบไปอีกฝั่ง

เชื้อฟูของพวกฟาริสีและพวกเฮโรด

(มธ. ๑๖:๕-๑๒)

^{๑๔}พวกศิษย์สี่คนเฝ้าขนมปังมาด้วย เลยมีขนมปังอยู่แค่ก้อนเดียวในเรือ ^{๑๕}พระ เยชูเตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื้อ *ของพวกฟาริสีและของเฮโรดไว้ให้ดี”

^{๑๖}พวกเขาพูดกันว่า “ที่อาจารย์พูดอย่างนี้ก็เพราะพวกเราไม่มีขนมปังไง”

^{๑๗}พระองค์รู้ว่าพวกเขา กำลังพูดเรื่องอะไรกัน จึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงพูดกันแต่เรื่องไม่มีขนมปัง ยังไม่เห็นหรือเข้าใจกันอีกหรือ ใจแข็งกระด้างมากขนาดนั้นเชียวหรือ ^{๑๘}มีตาก็มองไม่เห็น มีหูก็ไม่ได้ยิน จำไม่ได้แล้วหรือ ^{๑๙}ตอนที่เราเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปังห้าก้อน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่ชิ้น” พวกเขาตอบว่า “สิบสองชิ้นครับ”

^{๒๐}“แล้วตอนที่เราเลี้ยงคนสี่ พันคนด้วยขนมปังเจ็ดก้อนละ พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่ชิ้น” พวกเขาก็ตอบว่า “เจ็ดชิ้นครับ”

^{๒๑}แล้วพระองค์จึงพูดว่า “ขนาดทำให้ดูอย่างนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

พระเยซูรักษาคนตาบอดที่เบธไซดา

^{๒๒}เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเบธไซดา มีคนตาบอดมาขอมหาพระองค์ อ้อนวอนให้พระองค์แตะ ต้องเขา ^{๒๓}พระองค์ก็จับมือคนตาบอดออกมานอกหมู่บ้าน พระองค์มีน้ำลายใส่ตาทั้งสองข้างของคนตาบอดนั้น

* ๘:๑๕ เชื้อ เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่ไม่ดี ที่มีอิทธิพลมากในการชักจูงให้เราทำตาม เหมือนกับเชื้อฟูนิดเดียวก็มีอิทธิพลกับแป้งดิบก้อนใหญ่

และวางมือบนตัวเขาแล้วถามว่า “มองเห็นหรือยัง”

^{๒๔}คนตาบอดเงยหน้าขึ้นมาดูและบอกว่า “เห็นคนครับ แต่เหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”

^{๒๕}พระองค์ก็เลี้ยวขวามือบนตาของเขาค้างหนึ่ง คนตาบอดก็ได้เพ่งดู ตาของเขาก็หายสนิท มอง เห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน ^{๒๖}พระองค์บอกให้เขากลับบ้านโดยบอกว่า “อย่าเข้าไปในหมู่บ้านนั้น”

เปโตรพูดว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(*มธ. ๑๖:๑๓-๒๐; ลก. ๙:๑๘-๒๑*)

^{๒๗}พระ เยซูและพวกศิษย์เดินทางไปที่หมู่บ้านใกล้ๆเมืองซีซารียาแคว้นฟิลิปปี ในระหว่างทางนั้นพระองค์ถามพวกศิษย์ว่า “คนอื่นเขาว่าเราเป็นใครกัน”

^{๒๘}พวกเขา ก็ตอบว่า บางคนว่า “เป็นยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนว่า เป็นเอลียาห์ และ มีบางคนว่า เป็นผู้ทดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง”

^{๒๙}แล้วพระองค์ถามว่า “แล้วพวกคุณล่ะ คิดว่าเราเป็นใคร” เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่คนนั้น”

^{๓๐}พระองค์จึงเตือนพวกศิษย์ไม่ให้บอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

(*มธ. ๑๖:๒๑-๒๘; ลก. ๙:๒๒-๒๗*)

^{๓๑}แล้วพระ เยซูเริ่มสอนให้พวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทน ทุกข์ ทรมานหลายอย่าง พวกเขาจะข่มขู่พวกเขา หัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎ ปฏิบัติจะไม่ยอมรับเขา และเขาจะต้องถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวัน ที่สาม” ^{๓๒}พระองค์เล่าเรื่อง นี้ให้พวกเขาฟังอย่างชัดเจน เปโตรจึงดึงพระองค์ไปข้างๆแล้วต่อว่าพระองค์ที่พูดอย่างนั้น

^{๓๓}พระองค์ก็หันไปดูพวกศิษย์แล้วดูเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน เปโตร เพราะแกไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”

^{๓๔}พระองค์เรียกชว บ้านกับศิษย์เข้ามาแล้วพูดว่า “ถ้าใครอยากจะทำตามเรา

คนนั้นต้องเลิกตามใจตัวเอง และแบกไม้กางเขนของตนตามเรามา ^{๓๕}คนที่อยากจะทำเอาตัวรอดจะไม่รอด แต่คนที่ยอมสละตัวเองเพื่อเราและชาวดีนั้นจะรอด ^{๓๖}มันจะได้กำไรตรงไหน ถ้าได้โลกทั้งใบ แต่ตั้งเองถูกทำลายไป ^{๓๗}เขาจะเอาอะไรไปแลกเพื่อจะได้ตัวเองกลับคืนมาหรือ ^{๓๘}ในยุคนั้น ร้ายนี้ ถ้าคนไหนอับอายที่จะยอมรับเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ ก็จะไม่อับอายที่จะยอมรับคนนั้นด้วยเหมือนกันในวันที่บุตรมนุษย์เสด็จกลับมาพร้อมกับสง่า ราศีของพระเจ้า และพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์”

^{๓๙}แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า มีบาง คนในที่นี้จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า มาพร้อมกับฤทธิ์เดชเสียก่อน”

พระเยซูอยู่กับโมเสส และเอลียาห์

(*มธ. ๑๗:๑-๑๓; ลก. ๙:๒๘-๓๖*)

^๒หกวันต่อมาพระ เยซูได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์น ขึ้นไปบนภูเขาสูงกัน แล้วลักษณะของพระเยซูก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ^๓เสื่อผ้าของพระองค์กลายเป็นสี ขาว เปล่งประกายแวววับ ชาวกว่าที่คนฟอกผ้าในโลกนี้จะฟอกให้ขาวขนาดนี้ได้ ^๔แล้วพวกเขาก็เห็นเอลียาห์กับโมเสส กำลังคุยอยู่กับพระเยซู

^๕เปโตรบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ดีมากเลยที่พวกเราอยู่ที่นี้ พวกเราจะได้สร้างเพิง ขึ้นมาสามหลัง ให้อาจารย์หลังหนึ่ง ให้โมเสสหลังหนึ่ง และให้เอลียาห์อีกหลังหนึ่ง”

^๖(เปโตรไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เพราะพวกเขา กำลังตกใจกลัวมาก)

^๗จากนั้นก็มีเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดก้องออกมาจากเมฆว่า “ท่านผู้นี้คือลูกรักของเรา ให้เชื่อฟังท่าน”

^๘พวกเขาก็หันไปดูรอบๆแต่ไม่เห็นใครเลยนอกจากพระเยซู

^๙ขณะที่เดินลงมาจากภูเขา พระ เยซูสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่อง ที่เห็นนี้ให้ใครฟัง จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นคืนจากความตาย

*๘:๙ **เอลียาห์กับโมเสส** เป็นสองผู้นำชาวอิสราเอลที่สำคัญมากในสมัยพระคัมภีร์เดิม

๑๐ พวกเขาก็ทำตามที่พระ เยชูสั่ง แต่ก็ถามกันเองว่าที่พระองค์พูดว่า “ฟื้นขึ้นจากความตาย” หมายถึงอะไร

๑๑ พวกเขาถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎปฏิบัติถึงบอกว่า เอลียาห์ต้องมาก่อน”

๑๒ พระเยซูตอบว่า “ถูกแล้ว เอลียาห์ต้องมาก่อน เพื่อมาเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย แต่ทำไมถึงได้มีคำเขียนว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ ทรมานอย่างแสนสาหัสและถูกทำให้อับอายขายหน้า ๑๓ เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ก็ได้มาแล้ว และพวกเขาก็ทำกับเอลียาห์ตามใจชอบของพวกเขา เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

พระเยซูรักษาเด็กที่มีผีชั่วสิงอยู่

(มธ. ๑๗:๑๔-๒๐; ลก. ๙:๓๗-๔๓)

๑๔ เมื่อพวกเขาลงมาถึงที่พวกเขาศิษย์คนอื่นอยู่ ก็เห็นฝูงชนจำนวนมากล้อมพวกศิษย์เหล่านั้น พวกเขาครูสอนกฎ ปฏิบัติกำลังเถียงกับศิษย์พวกนั้นอยู่ ๑๕ เมื่อฝูงชนเห็นพระ เยชู ก็รู้สึกแปลกใจมาก แล้วพากันวิ่งมาต้อนรับพระองค์

๑๖ พระ เยชูถามว่า “กำลังเถียงกันเรื่องอะไร”

๑๗ ชายคนหนึ่งในฝูงชนตอบว่า “อาจารย์ครับ ผมพาลูกชายมาหาท่าน เขาถูกผีชั่วสิง ทำให้พูดไม่ได้ ๑๘ ทุกครั้งที่มันแผลง ฤทธิ์ออกมา เด็กจะล้มลง น้ลายฟูมปาก กัดฟันแน่น ตัวแข็งทื่อไปหมด ผมขอให้พวกศิษย์ของท่านขับผีชั่วออกให้ แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้”

๑๙ แล้วพระเยซูพูดว่า “พวกขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแค่ไหน เราจะต้องอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาเด็กนั้นมานี่ซิ”

๒๐ พวกเขาก็พาเด็กมา เมื่อผีชั่วในเด็กเห็นพระ เยชู มันก็ทำให้เด็กชักกระตุกอย่างแรง ล้มลงกลิ้งไปกลิ้งมาบนพื้น น้ลายฟูมปาก

๒๑ พระ เยชูก็ถามพ่อของเด็กว่า “เป็นอย่างไร นีมานานแล้วหรือยัง” พ่อเด็กตอบว่า

“เป็นตั้งแต่เล็ก ๆ เลยครับ ๒๒ ไข้ชั่วจะมาหาหลายครั้งแล้ว ทำให้ตกลงไปในไฟบ้างหรือตกน้ำบ้าง ถ้าอาจารย์ช่วยได้ก็โปรดส่งสารช่วยพวกเราด้วยเถิด”

๒๓ พระเยซูจึงตอบว่า “ทำไมถึงพูดว่า ‘ถ้าอาจารย์ช่วยได้’ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับคนที่เชื่อ”

๒๔ พ่อของเด็กจึงรีบร้องบอกทันทีว่า “ผมเชื่อครับ ช่วยทำให้ผมเชื่อมากขึ้นด้วยครับ”

๒๕ เมื่อพระองค์เห็นว่าคนเริ่มมามุงดูมากขึ้น พระองค์ตรวดผีชั่วว่า “ไอ้ผีชั่วที่ทำให้คนหูหนวกและเป็นใบ้ เราสั่งให้แกออกมาจากเด็กคนนั้น และอย่าได้เข้าสิงเขาอีกเป็นอันขาด”

๒๖ ผีชั่วก็กรีดร้องเสียงดัง มันทำให้เด็กชักกระตุกอย่างแรง แล้วออกจากร่างเด็กไป เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนตายแล้ว มีเสียงบ่นกันพึมพำว่า “เขาตายแล้ว” ๒๗ แต่พระเยซูจับมือของเด็กและพยุงเขาขึ้นมา เด็กก็ลุกขึ้นยืน

๒๘ เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์มาถามพระองค์ส่วนตัวว่า “อาจารย์ ทำไมพวกเราถึงไล่ผีชั่วตัวนั้นไม่ได้ล่ะครับ”

๒๙ พระองค์บอกว่า “มีทางเดียวที่จะไล่ผีชั่วชนิดนี้ออกได้ คือต้องอธิษฐาน” †

พระเยซูพูดถึงเรื่องความตายของพระองค์อีก

(มธ. ๑๗:๒๒-๒๓; ลก. ๙:๔๓-๔๕)

๓๐ พระ เยชูและพวกศิษย์ก็เดินทางต่อไปโดยผ่านแคว้นกาลิลี พระ เยชูไม่อยากให้ใครรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน เพราะกำลังสอนพวกศิษย์อยู่ พระองค์บอกเขาว่า ๓๑ “บุตรมนุษย์จะต้องถูกจับส่งไปอยู่ในมือของมนุษย์ และเขาจะถูกฆ่า และหลังจากนั้นสามวันเขาจะฟื้นขึ้นจากความตาย” ๓๒ พวกศิษย์ไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังพูดถึงเรื่องอะไร แต่ไม่มีใครกล้าถาม

* ๙:๑๑ เอลียาห์ต้องมาก่อน อ้างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ ๔:๕-๖

† ๙:๒๙ มีทางเดียว ... คือต้องอธิษฐาน สำเนากรีกบางฉบับเพิ่มคำว่า “คือต้องอธิษฐานและอดอาหาร”

ใครเป็นใหญ่

(มธ. ๑๘:๑-๕; ลก. ๙:๔๖-๕๔)

๓๓ เมื่อพวกเขามาถึงเมืองคาเปอรนาอุม ขณะที่อยู่ในบ้าน พระองค์ถามพวกเขาว่า “ในระหว่างทางพวกคุณเถียง กันเรื่องอะไร?”

๓๔ ทุกคนเงยบหมุด เพราะในระหว่างทางนั้น พวกเขาเถียงกันเรื่องที่ว่าใครใหญ่ที่สุด

๓๕ พระองค์จึงนั่งลงเรียกศิษย์ทั้งสิบ สอง คนเข้ามา แล้วพูดว่า “ถ้าใครอยากจะเป็นใหญ่ เขาจะต้องเป็นคนที่ย่ำแย่ที่สุดและ ยอมรับใช้ทุกคน”

๓๖ พระองค์เอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมายืนอยู่ ข้างหน้าพวกเขา พระองค์โอบเด็กนั้นไว้ แล้วสอนว่า ๓๗ “คนที่ต้อนรับเด็กเล็กๆอย่าง นี้เพราะเห็นแก่เรา ก็เท่ากับคนนั้นได้ต้อนรับ เราด้วย และคนที่ต้อนรับเราก็ไม่ได้ต้อนรับ แต่เราเท่านั้น แต่ยังได้ต้อนรับผู้ ที่ส่งเรามา ด้วย”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านพระ เยชูก็เป็นพวกพระองค์

(ลก. ๙:๔๙-๕๐)

๓๘ ยอห์นเล่าให้พระ เยชูฟังว่า “อาจารย์ ครับ พวกเราเห็นชายคนหนึ่งขับผีชั่วออก โดยอ้างชื่อของอาจารย์ พวกเราก็เลย พยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ใช่พวกเดียวกับเรา”

๓๙ แต่พระเยชูบอกว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะไม่มีอะไรที่อ้างชื่อเราทำสิ่งอัศจรรย์ แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งก็มาใส่ร้ายเรา ๔๐ คน ที่ไม่ได้ต่อ ต้านเราก็เป็นพวกเรา ๔๑ ใครก็ตามที่ให้น้ำพวกคุณดื่มเพราะพวกคุณเป็น คนของพระคริสต์ เรารับรองว่า เขาจะได้รับ รางวัลตอบแทนอย่างแน่นอน

โทษสำหรับผู้ที่ทำให้คนอื่นทำบาป

(มธ. ๑๘:๖-๙; ลก. ๑๗:๑-๒)

๔๒ ระหว่างการ ทำให้คนที่ต่ำต้อยคนหนึ่ง ในพวกนี้ที่ไว้วางใจในเราหลงไปทำบาป กับ การถูกถ่วงน้ำหนักโดยมีหินไม้แป๊ะ *แขวนคอไว้ อย่างหลังนี้ก็ยิ่งจะดีกว่า ๔๓ ถ้ามือข้างหนึ่งของ คุณทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งซะ เพราะ มือด้วนข้างหนึ่งแล้วมีชีวิตอยู่กับพระเจ้า ก็ดีกว่ามีมือครบทั้งสองข้าง แต่ต้องตกนรกใน ไฟที่ไม่มีวันดับ ๔๔ ถ้าเท้าข้างหนึ่งของ คุณทำให้คุณทำบาป ก็ตัดมันทิ้งซะ เพราะ เท้าข้างหนึ่งด้วนแล้วมีชีวิตอยู่กับพระเจ้า ก็ยิ่งดีกว่ามีเท้าครบทั้งสองข้าง แต่ต้องถูกโยน ลงไปในนรก ๔๖ ถ้าตาของคุณทำให้คุณ ทำบาปก็ควักทิ้งซะ เพราะเหลือตาข้างเดียว แล้วได้เข้าไปอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ก็ยิ่งดีกว่ามีตาสองข้างแล้วถูกโยนลงไปใน นรก ๔๘ ที่เต็มไปด้วยตัวหนอนที่ไม่มีวันตาย และไฟที่ไม่มีวันดับ

๔๙ ทุกคนจะต้องถูกชำระล้าง ด้วยไฟแห่ง ความทุกข์”

๕๐ “เกลื่อนนั้นดี แต่ถ้าเกลื่อหมดรสเค็มแล้ว พวกคุณจะทำให้มันกลับมาเค็มอีกได้อย่างไร ไร ขอให้พวกคุณมีเกลื่อ รืออยู่ในตัว คืออยู่ ด้วยกันอย่างสงบสุข”

การหย่าร้าง

(มธ. ๑๙:๑-๑๒)

๑ แล้วพระ เยชูก็ไปจากที่นั่น ๑ พระองค์เข้าไปที่แคว้นยูเดีย ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน มีชาว บ้านมากมายมาหาพระองค์ พระองค์ก็สั่งสอนเขา เหมือนเคย

๒ มีฟาริสีบาง คนมาทดสอบพระองค์ โดยถามว่า “มันถูกกฎหมายเปล่าที่ผู้ชายจะหย่า กับภรรยา”

*๙:๔๒ **หินไม้แป๊ะ** นี่เป็นหินไม้แป๊ะขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ลาเดินรอบๆ
†๙:๔๔ ข้อนี้ สำเนากรีกฉบับหลังๆมีบางฉบับ มีข้อ ๔๔ ที่มีข้อความเหมือนกับ ข้อ ๔๕
‡๙:๔๖ ข้อนี้ สำเนากรีกฉบับหลังๆมีบางฉบับ มีข้อ ๔๖ ที่มีข้อความเหมือนกับ ข้อ ๔๕
§๙:๔๙ **ถูกชำระล้าง** คำนี้แปลตรงๆ ว่า หมักด้วยเกลือ

§๙:๕๐ **เกลื่อ** ในที่นี้อาจจะหมายถึงคนที่ เป็นเพื่อน นำคบค้าสมาคมด้วย อธิษาศัยดี แต่ไม่มีใครรู้ความหมายชัดเจน

“พระองค์ย้อนถามว่า “แล้วโมเสสสั่งว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“พวกเขาตอบว่า “โมเสสยอมให้ผู้ชายเขียนใบหย่าให้กับภรรยา แล้วก็หย่าได้”

“พระองค์จึงพูดว่า “ที่โมเสสเขียนอย่างนั้นให้ ก็เพราะจิตใจของพวกคุณมันตื้อตัน^๖ แต่อันที่จริง ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว ‘พระเจ้าสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง’”

“^๗ผู้ชายถึงได้แยกจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกันกับภรรยาของเขา^๘ แล้วทั้งสองก็กลายเป็นคนๆเดียวกัน^๙ พวกเขาไม่ใช่สองคนอีกต่อไป แต่เป็นคนๆเดียวกัน^{๑๐} ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันเข้าด้วยกันแล้วก็อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

^{๑๑}เมื่อพวกเขาอยู่กันตามลำพังในบ้าน พวกศิษย์ก็ถามพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้^{๑๒} พระองค์ตอบว่า “ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามิชู้^{๑๓} และถ้าหญิงที่หย่ากับสามีแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่านางมีชู้เหมือนกัน”

พระเยซูทรงอวยพรเด็กเล็กๆ

(*มธ. ๑๙:๑๓-๑๕; ลก. ๑๘:๑๕-๑๗*)

^{๑๓}ผู้คนต่างพาเด็กเล็กๆมาให้พระองค์แตะต้องตัว แต่พวกศิษย์ได้ต่อว่าพวกเขาไป^{๑๔} เมื่อพระองค์เห็นก็ไม่พอใจ จึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามพวกเขา เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆพวกนี้^{๑๕} เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าคนไหนไม่ยอมรับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับที่เด็กเล็กๆพวกนี้ยอมรับ คนนั้นจะไม่ได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าแน่ๆ”^{๑๖} แล้วพระองค์ก็โอบเด็กๆไว้ในอ้อมแขนและวางมืออวยพรให้กับพวกเขา

เศรษฐีหนุ่ม

(*มธ. ๑๙:๑๖-๓๐; ลก. ๑๘:๑๘-๓๐*)

^{๑๗}ในขณะที่พระองค์เริ่มออกเดินทางนั้นก็ มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งเข้ามาคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ แล้วถามว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ

ผมจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปครับ”

“^{๑๘}พระเยซูตอบว่า “คุณเรียกเราว่าผู้ประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐหรอก นอกจากพระเจ้าเท่านั้น^{๑๙} คุณก็รู้จักกฎปฏิบัติดีอยู่แล้วนี่ ที่ว่าอย่าฆ่าคน อย่ามีชู้ อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโกง และให้เคารพนับถือพ่อแม่”^{๒๐}

^{๒๐}คนหนุ่มคนนั้นก็ว่า “อาจารย์ครับ ผมรักษากฎทุกอย่างนั้นมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

^{๒๑}พระเยซูมองเขาด้วยความรักและพูดว่า “แต่คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง คือให้ไปขายทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างที่คุณมี แล้วเอาเงินไปแจกจ่ายให้กับคนยากจน คุณก็จะมีทรัพย์สินสมบัติอยู่ในสวรรค์ แล้วมาติดตามเรา”

^{๒๒}เมื่อได้ยินพระเยซูพูดอย่างนี้ เขาก็เดินจากไปด้วยความเศร้า เพราะเขาร่ำรวยมาก

^{๒๓}พระเยซูมองไปรอบๆและพูดกับพวกศิษย์ว่า “มันยากมากที่คนรวยจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

^{๒๔}พวกศิษย์ต่างกึ่งงันที่ได้ยินพระองค์พูดอย่างนั้น แต่พระเยซูพูดต่อว่า “ลูกๆเอ๋ยรู้ไหมว่า อาณาจักรของพระเจ้านี้เข้ายากจริงๆ^{๒๕} จะให้อูฐลอดรูเข็ม ก็ยิ่งจะง่ายกว่าที่จะให้คนรวยเขาไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

^{๒๖}พวกศิษย์ก็ยั้งงันไปใหญ่และพูดกันเองว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะไปรอดได้”

^{๒๗}พระเยซูมองดูพวกเขาแล้วพูดว่า “สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปไม่ได้เลย แต่สำหรับพระเจ้าก็เป็นไปได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า”

^{๒๘}เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “ดูสิครับ พวกเราได้สละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อมาติดตามอาจารย์”

^{๒๙}พระเยซูพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ได้สละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกๆหรือไร่ นาเพื่อมาติดตามเราและข่าวดีของเรา^{๓๐} คนๆนั้นจะได้ รับผลตอบแทนคืนเป็นร้อยเท่าของสิ่งที่เขามีในโลกนี้ ทั้งบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกๆและไร่นารวมถึงว่าพวกเขาจะต้องถูกกดขี่ข่มเหงด้วย แต่พวกเขาจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปใน

* ๑๐:๖ อ้างจากหนังสือ ปฐมกาล ๑:๒๗; ๕:๒

† ๑๐:๘ อ้างจากหนังสือ ปฐมกาล ๒:๒๔

‡ ๑๐:๑๙ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒๐:๑๒-๑๖ และเนลยธรรมบัญญัติ ๕:๑๖-๒๐

โลกหน้าที่จะมาถึง ^{๓๑}คนที่ใหญ่เป็นโตที่สุดในตอน นี้จะกลายเป็นคนที่ต่ำต้อยที่สุด ส่วนคนที่ต่ำต้อยที่สุดในตอน นี้จะได้กลายเป็นใหญ่เป็นโตที่สุด”

พระเยซูพูดถึงความตาย ของพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง

(*มธ. ๒๐:๑๗-๑๙; ลก. ๑๙:๓๑-๓๔*)

^{๓๒}พวกเขามุ่งหน้าไปเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูเดินนำหน้า พวกศิษย์ต่างก็แปลกใจ ส่วนพวกที่ติดตามมาก็หวาดกลัว พระองค์พักศิษย์ทั้งสิบ สองคนปลื้ม ตัวออกมาข้างๆ และเริ่มเล่าเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ให้พวกเขาฟังอีกครั้ง ^{๓๓}พระองค์บอกว่า “ฟังนะ พวกเรากำลังจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกจับส่งตัวไปให้พวกผู้นำนักบวช และพวกครุสสอนกฎ ปฏิบัติพวกเขาจะตัดสินประหารชีวิตเขา และพวกนั้นจะจับเขาส่งไปให้กับคนที่ไม่ใช่ชาว ยิว ^{๓๔}แล้วพวกนั้นก็จะหัวเราะเยาะ ถ่มน้ำลายใส่ เหยียนตี และในที่สุดก็จะฆ่าเขา แต่เขาก็จะฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม”

คำขอของยากอบกับยอห์น

(*มธ. ๒๐:๒๐-๒๘*)

^{๓๕}ยากอบและยอห์น ลูกของเศเบดีเข้ามาพูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ช่วยพวกเราสักเรื่องได้ไหมครับ”

^{๓๖}พระเยซูถามว่า “จะให้ทำอะไรละ”

^{๓๗}พวกเขาตอบว่า “พออาจารย์ได้ รับเกียรติยศอันสูงส่งอย่างกษัตริย์แล้ว ขอให้เราได้นั่งข้างขวาอาจารย์คนหนึ่งและข้างซ้ายอีกคนหนึ่งนะครับ”

^{๓๘}พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้หรอกว่ากำลังขออะไรอยู่ พวกคุณจะดื่มจากจอก * ที่เราต้องดื่มนี้ได้หรือ ความทรมานนี้ † ที่เราต้องรับ คุณจะรับได้หรือ”

^{๓๙}พวกเขาตอบว่า “ได้ครับ” พระเยซูจึงพูดว่า “จริง อยู่ที่คุณจะดื่มจากจอกที่เราจะต้องดื่ม และคุณจะทนทุกข์ ทรมานแบบเดียวกับที่เราจะต้องทน ^{๔๐}แต่จะให้ใครนั่ง

ทางขวาหรือทางซ้ายของเรานั้น เราไม่ได้เป็นคนเลือก พระเจ้าจะเป็นผู้เลือกเอง”

^{๔๑}เมื่อศิษย์อีกสิบคนรู้เรื่อง นี้ ก็โกรธยากอบและยอห์น ^{๔๒}พระเยซูเลยเรียกพวกเขาเข้ามาหาและพูดว่า “พวกคุณก็รู้ว่ากษัตริย์ของพวกคนต่างชาติทำตัวเป็น เจ้าเป็น นายเหนือประชาชน และพวกข้าราชการระดับสูงก็ชอบใช้อำนาจต่อประชาชน ^{๔๓}แต่ในพวกคุณมันจะไม่เป็นอย่างนั้น คนไหนที่อยากจะเป็นใหญ่ ก็ให้เขาเป็นผู้รับใช้พวกคุณ ^{๔๔}และคนไหนอยากเป็นคนสำคัญที่สุด ก็ให้เขาเป็นทาสรับใช้ทุกคน ^{๔๕}เพราะแม่แต่บุตรมนุษย์ก็ยังไม่ได้มาเพื่อจะให้คนอื่นรับใช้ แต่มาเพื่อจะรับใช้คนอื่น และยอมสละชีวิตเพื่อปลดปล่อยให้คนมากมายเป็นอิสระ”

พระเยซูรักษาบารทิเมอัส

(*มธ. ๒๐:๒๙-๓๔; ลก. ๑๙:๓๕-๔๓*)

^{๔๖}พระเยซูและพวกศิษย์เดิน ทางมาถึงเมืองเยรีโค และในระหว่างที่พระองค์และพวกศิษย์กำลังเดิน ทางออกจากเมืองเยรีโค พร้อมกับชาวบ้านนั้น ก็มีคนตาบอดคนหนึ่งชื่อบารทิเมอัสซึ่งเป็นลูกชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ริมถนน ^{๔๗}เมื่อเขารู้ว่าเป็นพระเยซูชวานาซาเรธ เขาก็ร้องตะโกนว่า “เยซูบุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

^{๔๘}หลายคนตวาดให้เขาเงียบ แต่เขายังตะโกนดังขึ้น “เยซูบุตรดาวิดสงสารผมด้วยครับ”

^{๔๙}พระเยซูจึงหยุด และพูดว่า “เรียกเขามาสิ” พวกเขา ก็เลยเรียกคนตาบอดนั้น และบอกเขาว่า “ดีใจได้แล้ว ลูกขึ้นสิ อาจารย์เรียกแกไปหาแล้ว” ^{๕๐}คนตาบอดนั้นก็โยนเสื้อคลุมทิ้งไปข้างๆแล้วกระโดดลุกขึ้นมาหาพระเยซู

^{๕๑}พระองค์ถามเขาว่า “อยากให้เราช่วยอะไร” คนตาบอดตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับอาจารย์”

^{๕๒}พระเยซูจึงพูดว่า “ไปเถอะ ความเชื่อของคุณทำให้คุณหายแล้ว” เขาก็มองเห็นทันที และติดตามพระองค์ไป

* ๑๐:๓๕ *ดื่มจากจอก* คือจอกที่เต็มไปด้วยความทุกข์

† ๑๐:๓๕ *ความทรมานนี้* ในภาษาเดิม ใช้คำว่า การจุ่ม ในที่นี้พระเยซูหมายถึงการถูกจุ่มลงไปในความทุกข์ยาก

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์

(*มธ. ๒๑:๑-๑๑; ลก.*

๑๙:๒๘-๔๐; ยน. ๑๒:๑๒-๑๙)

๑๑ เมื่อพระ เยชูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็เข้าไปในหมู่บ้านเบธ ปายี และหมู่บ้านเบ ธานี ที่อยู่ตรงเชิงเขามะกอกเทศ พระองค์ส่งศิษย์สองคนไปก่อนล่วงหน้า ๒ พร้อมกับสั่งว่า “ให้เข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น ทันทีที่คุณไปถึงคุณจะได้เห็นลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อน ให้แก้มัดมันแล้วจงมาให้เราที่นี่”^๑ “ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้มัดมันทำไม’ ให้ตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้มัน แล้วจะรีบเอามาคืนให้’”

“ศิษย์ทั้งสองก็ไป และพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่หน้าประตูข้างถนน พวกเขาแก้เชือกออก^๒ มีบางคนที่ยืนอยู่แถวนั้นถามว่า “แก้เชือกมันทำไม”^๓ ศิษย์ทั้งสองก็ตอบตามที่พระ เยชูสั่งมา พวกเขาจึงยอมให้เอาลูกลาไป^๔ เมื่อศิษย์ทั้งสองจูงลูกลามาให้พระ เยชู พวกเขาก็เอาเสื่อคลุมของตัวเองปูบนหลังลาให้พระองค์ขี่ไป^๕ ชาว บ้านมากมายเอาเสื่อคลุมมาปูตามทาง บางคนเอากิ่งไม้ที่ตัดจากทุ่งมาปูให้ด้วย^๖ ทั้งพวกที่เดินนำหน้าและพวกที่เดินตามหลัง ก็ส่งเสียงร้องตะโกนว่า “ไชโย พระเจ้ายิ่งใหญ่

ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต”^๗

๑๐ “ขอพระเจ้าอวยพรอาณาจักรของดา วิด บรรรพบุรุษของเรา

คืออาณาจักรที่กำลังจะมา ไชโย แต่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในสวรรค์”

๑๑ แล้วพระ เยชูก็เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ไปที่วิหาร เดินดูรอบๆจนทั่ว แต่เพราะเป็นเวลาเย็นมากแล้ว พระองค์ก็เลยกลับไปหมู่บ้านเบ ธานีกับพวกศิษย์ทั้งสิบสองคน

พระเยซูสาปต้นมะเดื่อ

(*มธ. ๒๑:๑๘-๑๙*)

๑๒ วัน รุ่ง ขึ้นขณะที่ออกมาจากหมู่บ้านเบ ธานี พระเยซูรู้สึกหิว^๑ พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่ออยู่แต่ไกล มีใบอยู่เต็มต้น พระองค์ก็เดินเข้าไปใกล้ๆเพื่อมองहाลูกของมัน แต่เมื่อมาถึงกลับพบว่าไม่มีลูกเลยสักลูก มีแต่ใบเต็มไปหมดเพราะยังไม่ถึงฤดูออกลูก^๒ พระองค์จึงพูดกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “อย่าให้ใครได้กินลูกจากเจ้าอีกเลย” และพวกศิษย์ได้ยินคำพูดนี้ด้วย

พระเยซูในวิหาร

(*มธ. ๒๑:๑๒-๑๗; ลก.*

๑๙:๔๕-๔๘; ยน. ๒:๑๓-๒๒)

๑๓ เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พระ เยชูได้เข้าไปในเขตวิหาร และขับไล่พวกที่มาซื้อขายข้าว ของก้นอยู่ในวิหารนั้น พระองค์คว้าโต๊ะคนรับแลกเงิน และม้านั่งของพวกที่ขายนกพิราบ^๑ พระองค์ห้ามไม่ให้คนแบกของผ่านไปมาในเขตวิหาร^๒ แล้วสั่งสอนพวกเขาว่า “พระ คัมภีร์ไม่ได้เขียนไว้หรือว่า ‘บ้านของเราจะมีชื่อว่า บ้านอธิษฐานสำหรับชนทุกชาติ’ แต่พวกเจ้ากลับทำให้มันเป็นที่โจร”^๓

๑๔ เมื่อพวกผู้นำนักบวชและพวกครูสอนกฎ ปฏิบัติรู้เรื่อง นี้ ก็หาทางที่จะฆ่าพระองค์ แต่พวกเขากลัวพระองค์เพราะมีชาว บ้านมากมายที่ตื่น เต็มกับคำ สอนของพระองค์^๔ เย็นวันนั้นพระ เยชูและพวกศิษย์ก็ออกนอกเมืองไป

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

(*มธ. ๒๑:๒๐-๒๒)*

๒๐ วัน รุ่ง ขึ้นเมื่อพระ เยชู และพวกศิษย์เดินผ่านต้น มะเดื่อต้นเดิม พวกศิษย์เห็นต้น

* ๑๑:๙ *ไชโย* หรือ *โฮซันนา* ในภาษาอารเมค หมายถึง การอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในที่นี้ใช้สำหรับการให้ร้องตะโกนต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี

† ๑๑:๙ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๕-๒๖

‡ ๑๑:๑๗ อ้างมาจากหนังสืออิสราฮาร์ ๕๖:๗

¶ ๑๑:๑๗ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมียาห์ ๗:๑๑

มะเดื่อเขียวแห่งตายตั้งแต่ยอดถึงโคน ^{๒๑}เปโตรก็นึก ขึ้นได้ว่าเมื่อ วานพระ เยชูสาปมันไว้ เขาจึงบอกพระ เยชูว่า “อาจารย์ ดูมันสิครับ ต้นมะเดื่อที่อาจารย์สาปแช่งไว้แห้งตายแล้ว”

^{๒๒}พระ เยชูบอกพวกศิษย์ว่า “เชื่อในพระเจ้าสิ ^{๒๓}เรารับรองว่า ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย แม้คุณสั่งให้ภูเขา นี้อพยลงไปในทะเล มันก็จะเป็นไปตามนั้น ^{๒๔}ถ้าคุณเชื่อ คุณจะได้ทุกอย่างที่คิดอธิษฐานขออนัน ^{๒๕}ตอนที่คิดอธิษฐาน ถ้าใครหรือใครอยู่ก็ต้องยกโทษให้กับเขาก่อน แล้วพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยก โทษให้กับความ บาปของคุณเหมือนกัน” ^{๒๖}*

ผู้นำชาวยิวสงสัยในสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มธ. ๒๑:๒๓-๒๗; ลก. ๒๐:๑-๔)

^{๒๗}พวกเขาเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่พระ เยชูกำลังเดินอยู่ในวิหารนั้น พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎ ปฏิบัติ และพวกผู้ อาวโสเดินเข้ามาถามพระองค์ว่า ^{๒๘}“แกมีสิทธิอะไรไปไล่พ่อค้าพวกนั้น ใครให้สิทธิ นี้กับแกที่จะทำสิ่งเหล่านั้น”

^{๒๙}พระ เยชูพูดว่า “เราขอถามท่านเรื่องหนึ่ง ตอบเรามา แล้วเราจะบอกว่าเราใช้สิทธิของใครใช้อย่าง นี้ ^{๓๐}ช่วยตอบหน่อยว่าพิธีจุ่ม น้ำของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

^{๓๑}พวกเขาก็ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ มันก็จะย้อนถามเราว่า ‘แล้วทำไมไม่เชื่อยอห์นล่ะ’ ^{๓๒}แต่ถ้าตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ ก็กลัวฝูงชน เพราะพวกนั้นเชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้ พุด แทน พระเจ้าอย่าง แน่نون”

^{๓๓}พวกเขาจึงตอบพระ เยชูว่า “ไม่รู้สิ” พระ เยชูก็เลยบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะจะไม่บอกเหมือนกันว่าเราใช้สิทธิของใครทำสิ่งเหล่านี้”

พระเจ้าสั่งพระบุตรมา

(มธ. ๒๑:๓๓-๔๖; ลก. ๒๐:๙-๑๙)

๑๒

^๑พระ เยชูเล่าเรื่องเปรียบเทียบ เทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่นไว้ เขาล้อมรั้วไว้รอบ ขุดบ่อ ย้ำองุ่น และสร้างหอคอย เขาให้ชาวสวนมาเช่าสวน องุ่นนั้น ส่วนตัวเขาเดินทางไปต่าง ประเทศ ^๒เมื่อถึงเวลาเก็บ เกี่ยวผลองุ่นเขาก็ส่งทาสคนหนึ่งมารับส่วน แบ่งจากผู้องุ่นนั้น ^๓แต่พวกคนเช่ากลับจับทาสคนนั้นทุบตีและไล่กลับไปมือเปล่า ^๔เจ้าของสวนส่งทาสคนใหม่มาอีก แต่คราว นี้พวกคนเช่าก็ได้รวมกันทุบ หัวเขาและแกล้งเขาจนอับอาย ^๕เจ้าของสวนส่งอีกคนหนึ่งมาแต่ก็ถูกฆ่า แล้วเขาก็ยังส่งคนมาอีกเรื่อยๆ คนที่เขาส่งมาก็ถูกตีบ้าง ถูกฆ่าบ้าง

^๖สุดท้ายเจ้าของสวนเหลือคนเพียงคนเดียว คือลูกชายสุดที่รักของเขา เขาจึงส่งลูกชายมา เขาคิดว่า ‘พวกนั้นจะต้องเคารพยำเกรงลูกชายของเราแน่ๆ’

^๗แต่พวกคนเช่ากลับพูดกันว่า ‘นี่ไง ผู้รับมรดก มาเร็วเข้า ฆ่ามันเลย สวน นี้จะได้ตกเป็นของเรา’ ^๘พวกคนเช่าจึงจับเขาไปฆ่าแล้วโยนศพทิ้งออกไปนอกสวนองุ่น

^๙พวกคุณคิดว่าเจ้าของสวนจะทำยัง ไร เขาจะฆ่าพวกเขาชาวสวนนั้น แล้วเอาสวนองุ่นนั้นไปให้ชาวสวนคนอื่นเช่าต่อ ^{๑๐}พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้หรือ ที่ว่า ‘หินก้อน นี้ที่ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นหินก้อนที่สำคัณที่สุด

^{๑๑}องค์เจ้าชีวิตทำให้เป็นอย่างนั้น สำหรับเราแล้วนี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ” †

^{๑๒}เมื่อพวกผู้นำชาวยิวรู้ตัวว่าพระองค์ กำลังเปรียบพวกเขาว่าเป็นคนเช่า สวนพวกนั้น พวกเขาจึงหาทางที่จะจับพระองค์ แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวฝูงชน พวกเขาจึงพากันจากไป

* ๑๑:๒๖ สำเนากรีกบางฉบับ เพิ่มข้อนี้ว่า “แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับคนอื่น พระบิดาที่อยู่บนสวรรค์ก็จะไม่ยกโทษบาปของคุณเหมือนกัน”

† ๑๒:๑๑ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๒-๒๓

คนมาถามเรื่องการเสียภาษี

(มธ. ๒๒:๑๕-๒๒; ลก. ๒๐:๒๐-๒๖)

^{๑๓}พวกผู้นำยิวส่งพวกฟาริสี และพวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรด มาเพื่อจับผิดคำพูดพระเยซู ^{๑๔}พวกเขาถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เราทราบว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่กลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ไม่เห็นแก่หน้าใคร และสอนความจริงในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้มนุษย์ทำ ช่วยบอกหน่อยสิครับ ว่ามันถูกต้องตาม กฎหรือเปล่าที่จะเสียภาษีให้กับซีซาร์”

^{๑๕}พระองค์รู้ว่าพวกเขาหลอกถามก็เลยพูดว่า “พวกคุณมาหลอกจับผิดเราทำไม ส่งเหรียญเงินมาอันหนึ่งสิ” ^{๑๖}พวกเขาจึงส่งเหรียญให้พระองค์ แล้วพระองค์ถามพวกเขาว่า “นี่เป็นรูปและชื่อใคร” พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์”

^{๑๗}พระเยซูเลยตอบว่า “ของซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ และของพระเจ้าก็ให้กับพระเจ้า” พวกเขา ก็ตั้งในคำตอบของพระองค์

พวกสะดูสีมาถามเรื่องการฟื้นขึ้นจากตาย

(มธ. ๒๒:๒๓-๓๓; ลก. ๒๐:๒๗-๔๐)

^{๑๔}พวกสะดูสีมาหาพระองค์ (พวกนี้ไม่เชื่อเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย) พวกเขาถามว่า ^{๑๕}“อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งพวกเราว่า ถ้าชายคนไหนตายและทิ้งภรรยาไว้ โดยยังไม่มีลูก ก็ให้น้องชายของคนตายนั้น แต่งงานกับหญิง ม่ายคน นี้ จะได้มีลูกไว้สืบสกุลของพี่ชายของเขา ^{๒๐}ครั้งหนึ่งมีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไป แต่ยังไม่มียูก ^{๒๑}น้องคนที่สองก็มาแต่งงานกับแม่ ม่ายของพี่ชาย และเขาก็ตายไปโดย

ยังไม่มียูก น้องคนที่สามก็มาทำเหมือนกัน ^{๒๒}ทำอย่างนี้จนครบทั้งเจ็ดคนโดยไม่มีใครมีลูกเลย แล้วสุดท้ายหญิงคนนี้ก็ตาย ^{๒๓}ในวัน ที่ทุกคนฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ผู้หญิงคน นี้จะเป็นภรรยาของใคร ในเมื่อทั้งเจ็ดคนนั้น ก็เคยเป็นสามีของเธอ”

^{๒๔}พระเยซูว่า “พวกคุณเข้าใจผิดแล้ว นี้ เพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์ และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า ^{๒๕}เมื่อคนฟื้นขึ้นจากความตายนั้น จะไม่มีการแต่งงานหรือ ยกให้เป็นผัวเมียกันอีกแล้ว แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ ^{๒๖}พวกคุณไม่เคยอ่านในหนังสือของโมเสสหรือ ในตอนที่ฟุ่มไม้ติดไฟแต่ไม่ไหม้ พระเจ้าพูดกับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ ^{๒๗}พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนมีชีวิต พวกคุณเข้าใจเรื่องนี่ผิดหมดเลย”

กฎข้อสำคัญที่สุด

(มธ. ๒๒:๓๔-๔๐; ลก. ๑๐:๒๕-๒๘)

^{๒๕}มีครูสอนกฎปฏิบัติคนหนึ่งที่ยืนฟังพวกเขาถามตอบกันอยู่ทีนั้น เขาเห็นว่าพระเยซูตอบได้ดีมากก็เลยวิ่งเข้าไปถามพระองค์ว่า “กฎทั้งหมด ข้อไหนสำคัญที่สุด”

^{๒๖}พระเยซูตอบว่า “ข้อที่สำคัญที่สุดคือ ‘พวกอิสราเอลฟังไว้ให้ดี องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราเป็นองค์เจ้าชีวิตแต่เพียงผู้เดียว

^{๓๐}ให้รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราอย่างสุดใจ สุดจิต สุดความคิด และสุดกำลังของเรา’ ^{๓๑}ข้อที่สำคัญรองลงมาคือ ‘ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง’ ^{๓๒}ไม่มีกฎข้อไหนที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าสองข้อนี้อีกแล้ว”

^{๓๒}ครูสอนกฎปฏิบัติคน นี้ก็พูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์พูดถูก ต้องเลยที่ว่านี่พระเจ้าเพียงองค์เดียว ไม่มีพระอะไรอีกแล้วนอก

* ๑๒:๑๓ พวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรด เป็นกลุ่มนักการเมืองกลุ่มหนึ่งที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรด

† ๑๒:๒๖ ฟุ่มไม้ติดไฟแต่ไม่ไหม้ อ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ อพยพ ๓:๑-๑๒

‡ ๑๒:๒๖ อ้างมาจากหนังสืออพยพ ๓:๖ สามคนนี้เป็นบรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสนี้ สามคนนี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่ามีการฟื้นขึ้นจากความตาย

¶ ๑๒:๓๐ อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๖:๔-๕

§ ๑๒:๓๑ อ้างจากหนังสือ เลวีนิติ ๑๙:๑๘

จากพระองค์เท่านั้น ^{๓๓}และการ รักพระองค์ สุดใจ สุดความคิด สุดกำลัง และการรัก เพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง สำคัญยิ่งกว่าการ นำเครื่องเผาบูชาและเครื่อง เช่น ไห้วต่างๆ มาถวายตามกฎเสียอีก”

^{๓๔}เมื่อพระเยซูเห็นเขาตอบได้อย่างเฉลียวฉลาด พระองค์ก็พูดว่า “คุณอยู่ไม่ไกลจาก อาณาจักรของพระเจ้าแล้ว” หลังจากนั้นก็ไม่ มีใครกล้าถามพระองค์อีกเลย

พระเยซูถามเรื่องพระคริสต์

(*มธ. ๒๒:๔๑-๔๖; ลก. ๒๐:๔๑-๔๔*)

^{๓๕}ระหว่างที่พระ เยซูกำลังสอนอยู่ในวิหาร นั้น พระองค์ได้ถามว่า “เป็นไปได้อย่างไร ที่พวกครุสอนกฎ ปฏิบัติบอกว่าพระ คริสต์สืบ เชื้อสายมาจากดาวิด ^{๓๖}ในเมื่อดาวิดเองได้ พูดตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์คิดเอาไว้ว่า ‘พระเจ้าพูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมผู้เป็นพระ คริสต์ว่า

นั่งลงทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านถูกเหยียบ อยู่ใต้เท้าของท่าน’”

^{๓๗}แม้แต่ดาวิดเองยังเรียกพระคริสต์ว่า ‘องค์ เจ้าชีวิต’ เลย แล้วพระ คริสต์จะเป็นลูกของ ดาวิดได้อย่างไร” มีคนมากมายตั้ง ออกตั้งใจ ฟังพระองค์สอน

พระเยซูเตือนให้ระวังผู้นำศาสนาที่ไม่ดี

(*มธ. ๒๓:๑-๓๖; ลก. ๑๑:๓๗-๔๒; ๒๐:๔๕-๔๗*)

^{๓๘}พระองค์สอนว่า “ระวังพวกครุสอนกฎ ปฏิบัติให้ดี พวกนี้ชอบใส่เสื้อคลุมยารๆเดิน ไปมาให้คนค้ำับตามท้อง ตลาด ^{๓๙}พวก นี้ ชอบนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม และชอบ นั่งหัวโต๊ะในงานเลี้ยงต่างๆ ^{๔๐}พวกนี้โกงเอา บ้านของพวกเขาไป และแกล้งทำเป็น อธิษฐานเสียยี่ด ยาวเพื่ออวดคน คนพวก นี้ จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนอื่นที่ไม่ได้ทำ อย่างนั้น”

เงินถวายของหญิงม่าย

(*ลก. ๒๑:๑-๔*)

^{๔๑}เมื่อพระ เยซูนั่งอยู่หน้ากล่องรับเงินใน วิหารนั้น พระองค์เห็นผู้คนใส่เงินในกล่องกัน คนรวยๆก็ใส่เงินเข้าไปมาก ^{๔๒}มีหญิง ม่าย ยากจนคนหนึ่ง ได้ใส่เหรียญทองแดงเล็กๆ สองเหรียญ ลงไป

^{๔๓}พระ เยซุจึงเรียกพวกศิษย์เข้ามาและ บอกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าหญิงม่ายจนๆคน นี้ ได้ใส่เงินเข้าไปในกล่องรับเงินนั้นมากกว่า ทุกคนที่เอาเงินมาใส่ ^{๔๔}เพราะคนอื่นๆเอา เงินที่เหลือ กินเหลือ ใช้มาให้ แต่หญิง ม่าย จนๆคน นี้เอาเงินเลี้ยงชีพทั้งหมดของเธอมา ให้”

พระเยซูทำนายว่าวิหารจะถูกทำลาย

(*มธ. ๒๔:๑-๒๕; ลก. ๒๑:๕-๒๔*)

^๑เมื่อพระ เยซูกำลังเดินออก จากวิหาร ศิษย์คนหนึ่งพูดขึ้นว่า “อาจารย์ ดูตึกพวกนี้สิครับ สวยจริงๆสร้าง จากหินก้อนใหญ่ๆทั้งนั้น”

^๒พระเยซูตอบเขาว่า “เห็นตึกใหญ่โตพวก นี้กันแล้วใช่ไหม มันจะถูกทำลายจนหมดสิ้น ไม่เหลือแม้แต่ซากหินเรียงซ้อนทับกันอีก เลย”

^๓เมื่อพระ เยซูนั่งอยู่บนภูเขาเมกะกอก เขต ที่อยู่ตรงข้ามกับวิหารนั้น เปโตร ยก อบ ยอห์น และอันดรูว์ มาถามพระองค์เป็นการ ส่วน ตัวว่า “สิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อ ไหว่ครับ แล้วจะมีอะไรบอกเหตุให้รู้ก่อนไหม ครับว่ามันจะเกิดขึ้นแล้ว”

^๔พระองค์ก็ตอบว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ ใครหลอกเอาละ ^๕เพราะจะมีหลายคนมา แอบ อ้างชื่อของเราว่าพวกเขาเป็นพระ คริสต์ และจะมีหลายคนหลง เชื่อ ^๖เมื่อคุณ ได้ยินเสียงสงคราม หรือได้ยินข่าว ลือว่า เกิดสงครามก็ไม่ต้องตกใจ เพราะมันต้อง เกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่นั่นยังไม่ใช่วันสุดท้าย ^๗ชนชาติหนึ่งจะถูกฮือขึ้นต่อสู้กับอีก ชนชาติหนึ่ง อาณาจักรนี้จะถูกฮือขึ้นต่อสู้กับ อาณาจักรโน้น จะเกิดแผ่นดินไหวไปทั่ว

* ๑๖:๓๖ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๐:๑

† ๑๖:๕๒ *เหรียญทองแดงเล็กๆสองเหรียญ* ในภาษากรีก ใช้คำว่า “เล็บบรอน” หนึ่งเล็บบรอนมีค่าประมาณ ๐.๐๑ เดนาริอัน หนึ่งเดนาริอันมีค่าเท่ากับค่าแรงคนงานหนึ่งวัน

และจะเกิดกันดารอาหาร นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้น เอง เหมือนเจ็บท้องเตือนก่อนคลอดลูก

^๙ระวังตัวให้ดี พวกคุณจะถูกจับไปขึ้นศาล จะถูกเขียนในที่ ประชุมของชาว ยิว และ พวกคุณจะต้องยืนอยู่ต่อ หน้าเจ้า เมืองและ กษัตริย์ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา คุณจะ ต้องเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้พวกเขาฟัง

^{๑๐}แต่ก่อนที่วันสุดท้ายจะมาถึง ชาวดีจะต้อง ได้ประกาศออกไปทั่วทุกชนชาติเสียก่อน

^{๑๑}ตอนที่พวกคุณถูกนำตัวไปขึ้นศาล ไม่ต้อง ห่วงว่าจะพูดแก้ตัวอย่างไร ให้พูดไปตามที่ พระเจ้าบอกในเวลานั้น เพราะคนที่พูดนั้น ไม่ใช่ตัวคุณเอง แต่เป็นพระวิมูถญาณบริสุทธิ์

^{๑๒}ที่ห้องจะหักหลังกันเองให้ไปถูกฆ่า พ่อ จะหักหลังลูกให้ไปถูกฆ่า ลูกๆจะต่อต้านพ่อแม่ และส่งพ่อแม่ให้ไปถูกฆ่า ^{๑๓}ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา แต่ใครที่ทนได้จนถึงที่สุดก็จะได้ รับความ รอด

ความน่าสยดสยอง

^{๑๔}เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งที่น่าขยะแขยง *ที่เป็นต้น เหตุของความ หายนะ อยู่ในที่ที่ไม่ควรจะอยู่ (ผู้อ่านน่าจะรู้ว่าหมายถึงอะไร) ก็ให้คนที่อยู่ในแคว้นยู เดียหนีไปที่ภูเขา

^{๑๕}อย่าให้คนที่อยู่บนดาดฟ้าบ้านกลับเข้าไปเก็บของในบ้าน ^{๑๖}อย่าให้คนที่อยู่ในไร่ นากลับไปเอาเสื่อ คลุม ^{๑๗}ในวันนั้นจะนำ กลัวมากสำหรับผู้ หญิงท้องและแม่ลูกอ่อน ที่ให้นมลูก ^{๑๘}อธิษฐานขออย่าให้เรื่องน่า กลัวนี้เกิดขึ้นในหน้า หน้าวเลย ^{๑๙}เพราะ ในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ ยากอย่างยิ่ง หลวงชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่ พระเจ้าสร้างโลกมาจนถึงเดี๋ยว นี้ จะไม่มีอะไรที่แย่ไปกว่านี้อีกแล้วในอนาคต ^{๒๐}ถ้า องค์เจ้าชีวิตไม่ทำให้วันนั้นสั้นลงก็จะไม่มี ใครรอดชีวิตเลย แต่เพราะเห็น แก่คนที่ พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ก็เลยทำให้วัน เวลาเหล่านั้นสั้นลง ^{๒๑}ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นี่ ไง พระคริสต์’ หรือ ‘โน่นไง พระองค์’ ก็อย่า ไปหลงเชื่อ ^{๒๒}เพราะจะมีพวกพระ คริสต์

จอมปลอมและพวก ผู้ พุด แทน พระเจ้าจอมปลอมเกิด ขึ้น และพวก นี้จะทำอิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ ถ้าเป็นไปได้พวก นี้ก็จะหลอก แม่แต่คนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้ว ^{๒๓}ระวัง ตัวให้ดี เพราะเราได้เตือนคุณทุกสิ่งทุกอย่าง ไว้ล่วงหน้าเรื่องนี้

บุตรมนุษย์จะมา

(มธ. ๒๔:๒๙-๕๑; ลก. ๒๑:๒๕-๓๖)

^{๒๔}ต่อจากความทุกข์ยากนั้น ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดมืดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง

^{๒๕}ดวงดาวจะร่วงหล่นจากท้องฟ้า และพวกผู้มีอำนาจบนฟ้า สวรรค์จะถูกสั่น คลอน’ †

^{๒๖}แล้วผู้คนก็จะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมา ในหม่อมชมพู้อมด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่ง ใหญ่ และเต็มไปด้วยสง่า ราศี ^{๒๗}แล้วพระองค์จะ ส่งหมู่ทูต สวรรค์ของพระองค์มารวบรวมผู้ที่ พระองค์ได้เลือกไว้แล้วจากทั่วทั้งแผ่นดิน ดิน โลก จากขอบโลกด้านหนึ่งไปถึงสุดขอบฟ้า อีกด้านหนึ่ง

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

^{๒๘}ให้เรียน รู้จากต้น มะเดื่อกันเถอะ เมื่อ ต้น มะเดื่อเริ่มแตกกิ่ง ก้านและผลิใบอ่อน พวกคุณก็รู้ว่าใกล้ถึงหน้า ร้อนแล้ว ^{๒๙}เช่น เดียวกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เกิดขึ้น พวกคุณก็รู้ว่าเวลา นั้นใกล้มาถึง แล้ว เวลานั้นอยู่ที่หน้าประตูนี้เอง ^{๓๐}เราจะ บอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อน ที่คนในรุ่นนี้จะตาย ^{๓๑}สวรรค์และโลกจะสูญ สิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่มีวันสูญหาย ไป

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเมื่อไหร่เวลานั้นจะมาถึง

^{๓๒}ไม่มีใครรู้วันเวลานั้น แม้แต่หมู่ทูต สวรรค์หรือพระ บุตรเองก็ไม่รู้ มีแต่พระเจ้า เท่านั้นที่รู้ ^{๓๓}พวกคุณไม่รู้ว่าจะเวลานั้นจะมา

* ๑๓:๑๔ สิ่งที่น่าขยะแขยง อ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ ดาเนียล ๙:๒๗, ๑๑:๓๑, ๑๒:๑๑

† ๑๓:๒๕ ดูที่ อีสยาห์ ๑๓:๑๐; ๓๔:๔

‡ ๑๓:๒๙ เวลา เป็นเวลาที่พระ เยชูพูดถึงสำหรับเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้น ดูหนังสือลูกา ๒๑:๓๑ ที่พระเยชูพูดว่าเป็นเวลาที่อาถรรพ์ของพระเจ้าจะมาตงอยู่

ถึงเมื่อไหร่ ดังนั้นให้ระวังตัวอยู่เสมอ อย่าประมาท ^{๓๔}เหมือนกับที่ชายคนหนึ่งกำลังจะเดินทางไปอื่นพร้อมกับสิ่งงานให้ทาส แต่ละคนในบ้านทำ และได้สั่งยามให้เฝ้าประตูบ้านดี ๆ ^{๓๕}พวกคุณก็ต้องพร้อมอยู่เสมอ เพราะไม่รู้ว่าจะมีใครมาเยือนเมื่อไหร่ อาจจะเป็นตอนเย็น ตอนเที่ยงคืน ตอนไก่ขันเข้ามืด หรือตอนสาย ๆ ^{๓๖}เพื่อว่าเมื่อเขากลับมาอย่างกะทันหัน เขาจะได้ไม่พบว่าพวกคุณกำลังนอนหลับอยู่ ^{๓๗}สิ่งที่เราส่งพวกคุณไว้เราก็คือสิ่งที่ส่งกับทุกคนด้วย คือ ‘ให้ระวังอยู่เสมอ’”

พวกหัวหน้าวางแผนฆ่าพระเยซู

(*มธ. ๒๖:๑-๕; ลก. ๒๒:๑-๒; ยน. ๑๑:๔๕-๕๓*)

๑๔ ^๑อีกสองวันจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย และเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติก็หาทางที่จะแอบจับพระ เยชูเพื่อเอาไปฆ่า ^๒พวกเขาตกลงกันว่า “อย่าเพิ่งทำในช่วงเทศกาล เพราะประชาชนจะก่อการ จลาจลขึ้น”

หญิงคนหนึ่งชโลมหน้าหอมให้พระเยซู

(*มธ. ๒๖:๖-๑๓; ยน. ๑๒:๑-๘*)

^๓เมื่อพระ เยชูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ขณะที่กำลังกินอาหารอยู่ในบ้านของซีโมนคนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ก็มีหญิงคนหนึ่งถือขวดน้ำมันหอมระดา ซึ่งมียาราคาแพงมวกเข้ามา นางทูปปากขวดให้แตกและชโลมน้ำมันหอมบนศีรษะของพระเยซู ^๔ทำให้บาง คนที่อยู่ที่นั่นไม่พอใจและบ่นกันว่า “ทำไมถึงทำเสียของอย่างนี้ ^๕ถ้าเอาน้ำมันหอมนี้ไปขายคงได้เงินถึงสามร้อยเหรียญเงิน จะได้เอาไปแจกจ่ายให้กับคนจน” แล้วพวกเขา ก็ต่อว่าเธอเป็นการใหญ่ ^๖แต่พระ เยชูบอกว่า “อย่ายุ่งกับเธอเลย ไปว่านวายกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่ดี งามให้กับเรา ^๗พวกคุณจะมีคนจนอยู่ด้วยเสมอ อยากช่วยเวลาไหนก็ช่วยได้ แต่เราจะไม่มีอยู่

กับพวกคุณเสมอไป ^๘และนี่เป็นสิ่งที่เดียวที่เธอจะทำให้กับเราได้ ก็คือการเทน้ำมันหอมบนตัวเราเพื่อเตรียมร่างของเราแล้ว หน้า ก้อนการฝัง ^๙เราจะบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาตินี้จะประกาศไปที่ไหนๆในโลกนี้ ก็จะมีคนพูดถึงเรื่องที่เราทำให้กับเรานี้เสมอ เพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ”

ยูดาสตกลงที่จะช่วยศัตรูของพระเยซู

(*มธ. ๒๖:๑๔-๑๖; ลก. ๒๒:๓-๖*)

^{๑๐}แล้วยูดาสอิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่ง ในสิบสองคนของพระ เยชูก็ได้ไปหาพวกหัวหน้านักบวช เพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระ เยชูให้ ^{๑๑}พวกเขาดีใจมากที่ได้ยินอย่างนั้น และสัญญาว่าจะจ่ายเงินให้เป็นค่าตอบแทน ^{๑๒}ดังนั้น ยูดาสจึงเริ่มหาโอกาสเหมาะที่จะส่งมอบพระเยชูให้กับพวกหัวหน้านักบวช

มือสุดท้ายของพระเยซูกับพวกศิษย์

(*มธ. ๒๖:๑๗-๒๕; ลก. ๒๒:๗-๑๔, ๒๑-๒๓; ยน. ๑๓:๒๑-๓๐*)

^{๑๒}ในวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเป็นวันที่พวกยิวจะฆ่าลูกแกะถวายพระเจ้า สำหรับเทศกาล วันปลดปล่อยด้วย พวกศิษย์ของพระเยชูได้ถามพระองค์ว่า “จะให้พวกเราไปเตรียมอาหารสำหรับเทศกาล วันปลดปล่อยให้กับอาจารย์ที่ไหนดีครับ”

^{๑๓}พระ เยชูส่งศิษย์สองคนไป พระองค์สั่งว่า “เข้าไปในเมืองแล้วจะเจอผู้ชายที่แบกเหยือกน้ำ ให้ตามเขาไป ^{๑๔}ให้พูดกับเจ้าของบ้านที่ชายคนนั้นเข้าไปว่า ‘อาจารย์ให้ถามว่าห้องที่เราจะใช้กินอาหารในเทศกาล วันปลดปล่อยกับพวกศิษย์นั้นอยู่ที่ไหน’ ^{๑๕}แล้วเขาจะพาคุณไปดูห้องใหญ่ชั้นบนที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว ให้จัดอาหารที่นั่น”

^{๑๖}แล้วศิษย์ทั้งสองก็เข้าไปในเมือง และมันก็เป็นไปตามที่พระ เยชูบอกทุกอย่าง

* ๑๔:๓ *ขวด* เป็นขวดที่ทำมาจากหินที่มีความสวยงามมาก
 † ๑๔:๓ *น้ำมันหอมระดา* เป็นน้ำมันหอมราคาแพง ที่ได้จากรากของต้นนาระดา
 ‡ ๑๔:๑๒ *ฆ่าลูกแกะ ... วันปลดปล่อย* เป็นส่วนหนึ่งของการเลี้ยงฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อย เป็นการฆ่าลูกแกะเพื่อมาบูชาพระเจ้า ดูจากหนังสือ อพยพ ๑๒:๓-๙

พวกเขาจึงจัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

^{๑๗}เมื่อถึงตอนเย็น พระเยซูมาที่บ้านหลังนั้นพร้อมกับพวกศิษย์อีกทั้งสิบสองคน ^{๑๘}ในขณะที่กำลังกินอยู่นั้น พระเยซูพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา และเขาก็นั่งกินอยู่กับเราที่นั่นด้วย”

^{๑๙}พวกศิษย์รู้สึกเป็นทุกข์มาก ต่างคนต่างก็ถามพระองค์ว่า “คงไม่ใช่ผมนะอาจารย์”

^{๒๐}พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “คนหนึ่ง ในพวกคุณสิบสองคนนี่แหละ คนที่จุ่มขนมปังในขามเดียวกับเรา ^{๒๑}บุตรมนุษย์จะต้องตายเหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่ได้หัก หลังบุตรมนุษย์นั้นน่าละอายจริงๆ ถ้าเขาไม่ได้เกิดมาก็คงจะดีกว่า”

ขนมปังและเหล้าองุ่น

(*มธ. ๒๖:๒๖-๓๐; ลก. ๒๒:๑๕-๒๐; ๑ คร. ๑๑:๒๓-๒๔*)

^{๒๒}ขณะที่กำลังกินอาหารอยู่นั้น พระเยซูได้หยิบขนมปังขึ้นมาขอบคุณพระเจ้า จากนั้นก็หักแบ่งให้พวกศิษย์แล้วพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือร่างกายของเรา”

^{๒๓}แล้วพระองค์หยิบถ้วยขึ้นมาขอบคุณพระเจ้าและยื่นให้กับพวกศิษย์ พวกเขาก็ได้ดื่มจากถ้วยนั้นทุกคน

^{๒๔}แล้วพระองค์พูดว่า “นี่คือเลือดของเรา พระเจ้าทำสัญญาขึ้นมาด้วยเลือดนี้ มันได้หลัง ไหลออกมาเพื่อคนเป็นจำนวนมาก

^{๒๕}เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นอีกเลยจนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะดื่มเหล้าองุ่นใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”

^{๒๖}เมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ก็ออกไปที่ภูขามะกอกเทศ

พระเยซูทำนายว่าพวกศิษย์จะทิ้งพระองค์

(*มธ. ๒๖:๓๑-๓๕; ลก.*

๒๒:๓๑-๓๕; ยน. ๑๓:๓๖-๓๘)

^{๒๗}พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกคุณ จะทิ้งเราไปทั้งหมดทุกคน เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า

‘เราจะฆ่าคนเลี้ยงแกะ และแกะนั้นก็กระเจิดกระเจิงไป’ *

^{๒๘}แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นจากความตาย เราจะล่วงหน้าพวกคุณไปที่แคว้นกาลิลีก่อน”

^{๒๙}แต่เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “ถึงคนอื่นจะทิ้งอาจารย์ไปหมด ผมก็จะไม่มีวันทิ้งอาจารย์ไปอย่างเด็ดขาด”

^{๓๐}พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คืนนี้แหละก่อนไก่ขันครั้งที่สอง คุณจะถูกพูดว่าไม่รู้จักเรสามครั้ง”

^{๓๑}แต่เปโตรก็ยังยืนยันเสียงแข็งว่า “ถึงผมจะต้องตายกับอาจารย์ ผมก็ไม่มีวันพูดไม่รู้จักอาจารย์” และพวกศิษย์ทั้งหมด ก็พูดอย่างเดียวกัน

พระเยซูอธิษฐานอยู่ตามลำพัง

(*มธ. ๒๖:๓๖-๔๖; ลก. ๒๒:๓๙-๔๖*)

^{๓๒}พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี พระเยซูบอกกับพวกศิษย์ว่า “นั่งคอยอยู่ที่นั่นนะ เราจะไปอธิษฐาน”

^{๓๓}พระองค์พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ก็เริ่มสวด เศร้าเสียใจและเป็นทุกข์ยิ่งนัก ^{๓๔}จึงบอกพวกเขาว่า “เราทุกข์ใจมากจนแทบจะตายอยู่แล้ว ให้ตื่นและเฝ้าระวังอยู่”

^{๓๕}พระองค์เดินห่างออกไปอีกหน่อยหนึ่ง แล้วซบหน้าลงกับพื้นดิน อธิษฐานว่า “ถ้าเป็นไปได้ขอให้เวลาแห่งความทุกข์ ยากนี้ผ่านพ้นไปจากพระองค์ ^{๓๖}พระองค์พูดว่า “อับบา †พระเจ้า บิดา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระองค์ ขอช่วยเอาถ้วย †แห่งความทุกข์ ยากนี้พ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้เป็นอย่างใจพระบิดา ไม่ใช่ตามใจลูก”

* ๑๔:๒๗ อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ ๑๓:๗

† ๑๔:๓๖ อับบา เป็นคำในภาษาอารเมคที่แปลว่า “พ่อ”

‡ ๑๔:๓๖ ถ้วย หมายถึง พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการดื่มอะโรสโกยที่มีรสชาติที่แย่มาก

^{๓๗}แล้วพระองค์ก็เดินกลับมา เห็นพวกศิษย์นอนหลับอยู่ พระองค์จึงพูดกับเปโตรว่า “ซีโมน ยังจะหลับอยู่อีกหรือ คุณจะตื่นเป็นเพื่อนเรารึยังซีโมนไม่ได้เลยหรือ” ^{๓๘}พวกคุณต้องเฝ้าระวังและอธิษฐาน จะได้ไม่แพ้ต่อการยั่ววน ถึงแม้จิตใจอยากจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ร่างกายก็ยังอ่อนแออยู่”

^{๓๙}พระองค์เดินไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และพูดเหมือนเดิม ^{๔๐}พอเดินกลับมา ก็เจอพวกศิษย์ยังนอนหลับอยู่ เปลือกตาเขาหนัก อังสิมไม่ขึ้น เขาไม่รู้จะพูดอะไรกับพระองค์

^{๔๑}ต่อมาพระองค์ก็เดินกลับมาดูพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สาม และพูดว่า “ยังนอนหลับพักผ่อนกันอยู่อีกหรือ นอนพอแล้ว ซีโมน ที่บุตรมนุษย์จะถูกหัก หลังให้ไปอยู่ในมือของพวกคนบาป นั้นมาถึงแล้ว ^{๔๒}ลุกขึ้นไปกันเถอะ นั้นไง คนที่หักหลังเรามาถึงแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(*มธ. ๒๖:๔๗-๕๖; ลก.*

๒๒:๔๗-๕๓; ยน. ๑๘:๓-๑๒)

^{๔๓}พระเยซูพูดยังไม่ทันขาดคำ ยูดาสศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนก็มาถึงพร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ที่ถือดาบและไม้กระบอง คนพวกนั้นถูกส่งมาจากพวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้อาวุโส

^{๔๔}ยูดาสได้ตกลงกับพวกนั้นไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า “คนที่ผมจับคือคนๆนั้น เข้าไปจับกุมและควบคุมตัวไปเลย” ^{๔๕}เมื่อยูดาสมาถึงก็เดินเข้าไปหาพระเยซูและพูดว่า “อาจารย์ครับ” แล้วจับพระองค์ ^{๔๖}พวกนั้นก็เข้ามาจับตัวพระองค์และคุมตัวไว้ ^{๔๗}คนหนึ่งเ็นพวกพระเยซูที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้น ได้ชักดาบออกมา แล้วก็ฟันถูกหูทาสคนหนึ่งของนักบวชสูงสุดขาดไป

^{๔๘}พระเยซูพูดกับพวกนั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา ^{๔๙}เราอยู่กับพวกคุณทุกวัน สอนอยู่ในวิหาร แต่พวกคุณก็ไม่จับ แต่ทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามที่ได้เขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์” ^{๕๐}ส่วนพวกศิษย์ยิวหนีทิ้งพระองค์ไปกันจนหมด

^{๕๑}มีชายหนุ่มคนหนึ่งติดตามพระองค์มา ไม่ได้สวมใส่อะไรเลย นอกจากห่มผ้าป่านผืนหนึ่ง เมื่อพวกนั้นพยายามจะจับเขา ^{๕๒}เขาก็ได้สลัดผ้าป่านทิ้งแล้วเปลือย กายวิงหนีไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(*มธ. ๒๖:๕๗-๖๘; ลก. ๒๒:๕๔-๕๕, ๖๓-๗๑; ยน. ๑๘:๑๓-๑๔, ๑๙-๒๔)*

^{๕๓}พวกเขานำตัวพระเยซูไปพบนักบวชสูงสุด พวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำชาวยิว และพวกครูสอนกฎ ปฏิบัติได้อยู่ชุมนุมกันที่นั่น ^{๕๔}เปโตรตามพระเยซูมาทางๆเข้าไปยังลานบ้านของนักบวชสูงสุดด้วย เขาไปนั่งฟังไฟให้ตัวอุ่นอยู่กับพวกผู้คุม

^{๕๕}พวกหัวหน้านักบวชและสมาชิกสภาแซนฮี ดรินทั้งหมดพยายามหาพยานเท็จมาปรักปรำพระเยซู เพื่อจะได้ฆ่าพระองค์ แต่ก็หาไม่ได้เลย ^{๕๖}ถึงแม้จะมีพยานเท็จหลายคน แต่สิ่งที่พวกเขาพูดก็ไม่ตรงกัน

^{๕๗}ในที่สุดมีบาง คนยืนขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระเยซูว่า ^{๕๘}“พวกเราได้ยินเขาพูดว่า ‘เราจะทำลายวิหารนี้ ที่สร้างขึ้นมาจากมือมนุษย์ และภายในสามวัน เราจะสร้างวิหารอีกแห่งหนึ่งขึ้นมาใหม่ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์’” ^{๕๙}แต่คำพยานในเรื่อง นี้ก็ไม่ตรงกันอีก

^{๖๐}นักบวชสูงสุดจึงยืนขึ้นต่อ หน้าคนทั้งหลาย และถามพระเยซูว่า “แกจะไม่แก้ตัวในสิ่งที่เขากล่าวหาแกหรือ” ^{๖๑}แต่พระเยซูก็ยังคงเงียบไม่ตอบอะไร แล้วนักบวชสูงสุดจึงถามพระองค์ว่า “แกเป็นพระคริสต์ บุตรของพระเจ้าหรือ” *

^{๖๒}พระเยซูจึงตอบว่า “ใช่ เราเป็น และพวกคุณจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่ทางขวา มือของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และเสด็จมากับเมฆในท้องฟ้า”

^{๖๓}นักบวชสูงสุดก็ฉีก ทิ้งเสื้อผ้าของตน และพูดว่า “เราจึงต้องการพยานอะไรอีก ^{๖๔}พวกคุณก็ได้ยินคำ หมิ่น ประมาทของมันแล้ว พวกคุณคิดอย่างไร” พวกเขาทุกคนตัดสินว่า พระองค์มีความผิดและสมควรตาย ^{๖๕}บางคนถ่มน้ำลายใส่พระองค์ บางคน

* ๑๔:๖๑ แกเป็นพระคริสต์ บุตรของพระเจ้าหรือ หรือ แปลตรงๆ ได้ว่า “แกเป็นพระคริสต์ บุตรของพระองค์ผู้ที่ได้รับการสรรเสริญหรือ”

ปิดหน้าพระองค์ ชกหน้าพระองค์ แล้วถามพระองค์ว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้า ทายสิว่าใครเป็นคนทำ” และพวกผู้คุมก็พาพระองค์ไปทูปตี

เปโตรพูดว่าไม่รู้จักพระเยซู

(*มธ. ๒๖:๖๙-๗๕; ลก. ๒๒:๕๖-๖๒; ยน. ๑๘:๑๕-๑๘, ๒๕-๒๗*)

๖๖ เปโตรยังอยู่ที่ลานบ้านข้างล่างนั้น สวใช้คนหนึ่งในบ้านเดินผ่านมา ๖๗ เขาเห็นเปโตรผิงไฟอยู่ แล้วก็เข้ามาดูใกล้ๆ และพูดว่า “แกก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเรธนี่นา”

๖๘ แต่เปโตรก็ได้ปฏิเสธว่า “ผมไม่รู้ไม่เข้าใจว่าคุณพูดถึงเรื่องอะไร” แล้วเปโตรก็เดินไปทางประตูเข้าบ้าน และไปก็ขึ้น

๖๙ เมื่อสว ใช้เห็นเปโตรที่นั่นอีก เธอบอกกับคนที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นว่า “เขาเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น” ๗๐ เปโตรปฏิเสธอีก และอีกสักพักหนึ่งหลังจากนั้น พวกคนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ได้พูดกับเปโตรว่า “แกเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่ เพราะแกก็เป็นชาวกาลิลีเหมือนกัน”

๗๑ แต่เปโตรก็เริ่มสับสน โดยพูดว่า “สาบานได้เลย ว่าผมไม่เคยรู้จักชายคนที่พวกคุณพูดถึง”

๗๒ ทันใดนั้น ก็ก็ขึ้นเป็นครั้งที่สอง แล้วเปโตรก็นึกถึงคำพูดของพระเยซูได้ว่า “ก่อนไปขึ้นครั้งที่สอง คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราสามครั้ง” แล้วเขาก็ร้องไห้โฮออกมา

เจ้าเมืองปีลาตตั้งคำถามพระเยซู

(*มธ. ๒๗:๑-๒, ๑๑-๑๔; ลก. ๒๓:๑-๕; ยน. ๑๘:๒๘-๓๘*)

๑๕

๑๕ พอรุ่งเช้าพวกหัวหน้านักบวช พวกผู้อาวุโสพวกครุสสอนกฎ ปฏิบัติ และสมาชิกสภา แชนเฮ็ดริน ก็วางแผนกันว่า จะทำอย่างไรกับพระเยซูดี พวกเขามัดพระเยซูแล้วนำตัวไปมอบให้กับปีลาต

๑๖ ปีลาตถามพระองค์ว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูก็ตอบว่า “ใช้อย่างที่ท่านว่า”

๑๗ พวกหัวหน้านักบวชกล่าวหาพระองค์ในหลายเรื่อง ๑๘ “ปีลาตถามพระองค์อีกว่า “แกจะไม่แก้ตัวเลยหรือ เห็นหรือเปล่าว่าพวกเขากล่าวหาแกดังหลายเรื่อง”

๑๙ แต่พระเยซูก็ไม่ตอบ ซึ่งทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

พระเยซูถูกตัดสินประหารชีวิต

(*มธ. ๒๗:๑๕-๓๑; ลก. ๒๓:๑๓-๒๕; ยน. ๑๘:๓๙-๑๙:๑๖*)

๒๐ ตามปกติในช่วงเทศกาล วันปลดปล่อย เป็นประเพณีที่ปีลาตจะยอมปล่อยนักโทษคนหนึ่งตามที่พวกเขาขอ ๒๑ ชายคนหนึ่งชื่อ บา ร็อบ บัส ดิตถูกอยู่กับพวก ก่อการ จลาจล เพราะพวกเขาได้ก่อการ จลาจลและฆ่าคนในครั้งนั้นด้วย ๒๒ คนก็มาทวงปีลาตให้ปล่อยนักโทษตามธรรมเนียมที่เคยทำมา

๒๓ ปีลาตจึงถามพวกเขาไปว่า “พวกเจ้าอยากให้เราปล่อยกษัตริย์ของชาว ยิวหรือเปล่า” ๒๔ ที่พูดอย่างนี้ก็เพราะปีลาตรู้ว่า ที่พวกหัวหน้านักบวชจับพระเยซูส่งมาให้กับเขานั้นมันเกิดจากความ อิจฉา ๒๕ แต่พวกหัวหน้านักบวชนั้นยอมให้พวกชาวบ้านขอ ให้ปีลาตปล่อยบาร็อบบัสแทนพระเยซู

๒๖ ปีลาตก็ถามพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า “แล้วพวกเจ้าจะให้เราทำอย่างไรกับคนที่พวกเจ้าเรียกว่า กษัตริย์ของพวกยิว”

๒๗ พวกเขาตะโกนกลับมาว่า “จริงมัน”

๒๘ แต่ปีลาตถามว่า “ทำไมล่ะ เขาทำผิดอะไร” แต่พวกเขายังตะโกนดังขึ้นๆ ว่า “จริงมัน”

๒๙ ปีลาตอยากจะเอาใจชาวบ้าน จึงปล่อยบาร็อบบัสให้กับพวกเขา จากนั้นเขาสั่งให้เขียนตีพระเยซู และส่งตัวพระองค์ไปให้กับทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้กางเขน

พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

๓๐ พวกทหารพาพระเยซูเข้าไปในศูนย์บัญชาการใหญ่ (ที่เรียกว่า ศาลปริโทเรียม) และเรียกทหารทั้งกองมา ๓๑ พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วง มาใส่ให้พระองค์ และเอาหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมให้กับพระองค์ ๓๒ แล้วพวกเขาก็แกล้งทำเป็นคำนับเพื่อล้อเลียน

* ๑๔:๗๑ *สบถ* คือการสาปแช่งตัวเองถ้าหากเขาพูดโกหก

† ๑๕:๑๗ *เสื้อคลุมสีม่วง* สีม่วงเป็นสีประจำตัวกษัตริย์

พระองค์ และพูดว่า “กษัตริย์ของชาวยิวจง เจริญ” ^{๑๙}พวกเขาเอาไม้ อ้อตีศีรษะพระองค์ ถ่มน้ำลายใส่ และแกล้งทำเป็นคุกเข่าลง กราบไหว้พระองค์ ^{๒๐}เมื่อล้อ เลียนกันจน พอใจแล้ว พวกเขา ก็ถอดเสื้อคลุมสีม่วงออก แล้วใส่เสื้อผ้าวาดเดิมให้กับพระองค์ แล้วนำ พระองค์ไปตรึงที่ไม้กางเขน

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(*มธ. ๒๗:๓๒-๔๔; ลก.*

๒๓:๒๖-๔๓; ยน. ๑๙:๑๗-๒๗)

^{๒๑}ในระหว่างทางที่แห่พระ เยชูไปนั้นพวกเขาได้บังคับให้ซี โมนชาวไซ รินที่เพิ่งมาจาก ซนบทแบกไม้ กางเขนแทนพระ เยชู ซี โมนเป็นพ่อของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส ^{๒๒}พวกเขาพาพระเยชูมาถึงสถานที่หนึ่งชื่อ กลโกธา (แปลว่า “เนินหัวกระโหลก”) ^{๒๓}เขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับมดยอบ * มาให้พระองค์ดื่ม แต่พระองค์ไม่ยอมดื่ม ^{๒๔}พวกเขาตรึงพระองค์ที่ไม้กางเขน ส่วนพวกทหารก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน

^{๒๕}ตอนที่พวกเขาตรึงพระ เยชูนั้นเป็นเวลาเก้าโมงเช้า ^{๒๖}มีป้ายเขียนคำกล่าวหาพระองค์ว่า “กษัตริย์ของชาวยิว” ^{๒๗}และเขาก็ตรึงโจรสองคนไว้ที่ไม้ กางเขนข้างๆ พระองค์ ทางขวาคนหนึ่งและทางซ้ายคนหนึ่ง ^{๒๘}†^{๒๘} คนที่เดินผ่านไปมาพากันส่ายหัว และพูดเยาะว่า “อ้าว ไหนบอกว่าจะทำลายวิหารแล้วสร้างมันขึ้นมาใหม่ในสามวันไ้

^{๓๐}ตอนนี้ช่วยตัวเองลงมาจากไม้กางเขนสิ”

^{๓๑}พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎ ปฏิบัติก็พูดเยาะเย้ยพระ เยชู เขาพูดกันว่า “มันช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้” ^{๓๒}†^{๓๒} ให้พระ คริสต์ กษัตริย์ของชาวอิสราเอลคน นี้ลงมาจากไม้ กางเขนเสียก่อน เราจะได้เห็นและเชื่อ” และคนที่ถูกตรึงอยู่ข้างๆพระเยชูก็พูดดูถูกพระองค์ด้วย

พระเยซูตาย

(*มธ. ๒๗:๔๕-๕๖; ลก.*

๒๓:๔๔-๔๙; ยน. ๑๙:๒๘-๓๐)

^{๓๓}ในตอนที่เที่ยง มีแต่ความมืด มืดปกคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ^{๓๔}เมื่อถึงบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูก็ร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี” ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าของลูก พระเจ้าของลูก ทำไมถึงทอดทิ้งลูกไป” †

^{๓๕}เมื่อบาง คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นได้ยิน พวกเขา ก็พูดว่า “ฟังสิเขากำลังเรียกเอลียาห์”

^{๓๖}มีคนหนึ่งรีบวิ่งเอาฟองน้ำไปจุ่มเหล้าองุ่นเปรี้ยวมาเสียบที่ปลายไม้ อ้อแล้วยื่นขึ้นไปให้พระองค์ดื่ม ชายคนนั้นพูดว่า “ให้คอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาเอาเขาลงจากไม้กางเขนหรือเปล่า”

^{๓๗}เมื่อพระเยซูร้องเสียงดังแล้ว พระองค์ก็สิ้นใจตาย

^{๓๘}ผ้าม่านในวิหาร ก็ขาดออกเป็นสองส่วนจากบนลงล่าง ^{๓๙}เมื่อนาย ร้อยคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้น เห็นการ ตายของพระองค์อย่าง นี้

เขาก็พูดว่า “คนนี้เป็นบุตรของพระเจ้าแน่ๆ”

^{๔๐}มีผู้ หญิงบาง คนยืนดูอยู่ห่างๆ ในกลุ่มนั้น มี มารีย์ชาวมัค ดา ลา มารีย์แม่ของยาก อบ น้อยกับโย เสส และสะ โลเม ^{๔๑}ผู้ หญิงพวก นี้เป็นคนที่ได้ติดตามดูแลพระ เยชู ตั้งแต่พระองค์อยู่ที่ที่แคว้นกา ลิลี และยังมีผู้ หญิงคนอื่นอีกหลายคน ที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองเยรูซาเล็มอยู่ที่นั่นด้วย

พระเยซูถูกฝัง

(*มธ. ๒๗:๕๗-๖๑; ลก.*

๒๓:๕๐-๕๖; ยน. ๑๙:๓๘-๔๒)

^{๔๒}เมื่อถึงเวลาเย็นของวันจัดเตรียม (เป็นวันก่อนวันหยุดทางศาสนาหนึ่งวัน) ^{๔๓}โยเซฟจากเมืองอา ริ มา เรียเป็นสมาชิกสภาแซนฮิตรินคนหนึ่ง ที่คนให้ความเคารพนับถือ เขากำลังคอยอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ เขากลับที่จะเข้าไปหาปี ลาดเพื่อขอศพของพระ เยชู ^{๔๔}ปี ลาดก็รู้สึกแปลก ใจที่พระ เยชูตาย

* ๑๕:๒๓ มดยอบ ผสมกับเหล้าองุ่น ก็จะใช้เป็นยาให้คนรู้สึกเจ็บน้อยลง
† ๑๕:๒๘ ในสำเนาภาษากรีกบางฉบับ ได้เพิ่มข้อ ๒๘ ว่า “และเขาก็เกิดขึ้นจริงตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า ‘พวกเขาได้จับพระองค์ไว้ด้วยกันกับโจรพวกนั้น’”
‡ ๑๕:๓๔ อ้างมาจากหนังสือสดุดี ๒๒:๑

แล้ว จึงเรียกนายร้อยเข้ามาถามว่าพระเยซู ตายนานแล้วหรือยัง ^{๔๕}เมื่อเขาฟังรายงาน แล้ว เขาก็อนุญาตให้โยเซฟไปเอาศพได้ ^{๔๖}โยเซฟซื้อผ้าลินิน และเอาศพพระเยซูลง มาจากไม้กางเขน พันพระองค์ไว้ด้วยผ้า ลินินนั้น และฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ที่เขา เข้าไปในหิน จากนั้นก็กลิ้งหินก้อนใหญ่มา เข้าปากอุโมงค์ไว้ ^{๔๗}มารีย์ชาวมัคดาลา และ มารีย์แม่ของโยเซส ก็เห็นว่าพระองค์ถูกนำ ไปฝังไว้ที่นั่น

พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย

(*มธ. ๒๘:๑-๘; ลก. ๒๔:๑-๑๒; ยน. ๒๐:๑-๑๐*)

๑๖ ^๑หลังจากวันหยุดทางศาสนาผ่าน พ้นไปแล้ว มารีย์ชาวมัคดาลา สะโลเม และมารีย์แม่ของยากอบ ก็ถือเครื่องหอมเพื่อจะเอาไปอาบศพพระเยซู ^๒เช้าตรู่ วันอาทิตย์ ดวงอาทิตย์เพิ่งจะขึ้น พวกเขา ก็พากันไปที่อุโมงค์ฝังศพ ^๓ในระหว่างทาง พวกเขาคุยกันว่า “แล้วใครจะกลิ้งหินใหญ่ที่ ปิดปากอุโมงค์ออกให้เราล่ะ”

^๔เมื่อมาถึง พวกเขามองไปที่อุโมงค์ และ เห็นหินก้อนใหญ่มากนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว ^๕พวกเขาเข้าไปในอุโมงค์กันและเห็นชาย หนึ่ง ^๖คนหนึ่งสวมเสื้อคลุมสีขาวนั่งอยู่ข้าง ขวา พวกเขา ก็สะดุ้งตกใจ

^๗ชายหนุ่มคนนั้นพูดว่า “ไม่ต้องตกใจ พวกคุณมองหาเยซู ชาวนาซาเร็ธที่ถูกตรึง บนไม้กางเขนหรือ พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ตรงนี้ไงที่ เขาวางศพของพระองค์” ^๘ไปบอกพวกศิษย์ ของพระองค์และเบโตรัดว่า ‘พระองค์สว่าง หนาไปที่แคว้นกาลิลีก่อนแล้ว พวกคุณจะ พบพระองค์ที่นั่นเหมือนกับที่พระองค์ได้ บอกรไว้แล้ว’”

^๙พวกเขาจึงรีบวิ่งไปจากอุโมงค์นั้นด้วยความ ทุรนทุรายและสันเทิมไปทั้งตัว พวกเขา กลัวมากจนไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง ^{๑๐}

พระเยซูปรากฏให้นาง มารีย์ชาวมัคดาลาเห็น

(*มธ. ๒๘:๙-๑๐; ยน. ๒๐:๑๑-๑๘*)

^๑เช้าตรู่ของวันอาทิตย์นั้น หลังจากที่พระ เยซูฟื้นขึ้นจากความตาย คนแรกที่พระองค์ ได้ปรากฏตัวให้เห็นคือมารีย์ชาว มัคดาลา คนที่พระองค์เคยขับผีชั่วเจ็ดตนออกให้

^๒แล้วนางไปบอกให้พวกศิษย์ของพระองค์ ฟังขณะที่พวกเขา กำลังร้องไห้เศร้า โศก เสียใจกันอยู่ ^๓แต่เมื่อนางบอกว่าพระองค์ ฟื้นขึ้นมาแล้วและนางได้เห็นพระองค์ พวก เขากลับไม่เชื่อที่นางบอก

พระเยซูปรากฏตัวให้ศิษย์สองคนเห็น

(*ลก. ๒๔:๑๓-๓๕*)

^๑หลังจากนั้นพระเยซูได้มาปรากฏตัวใน อีกรูปแบบหนึ่งให้ศิษย์สองคนเห็น ในขณะที่ พวกเขาเดินทางออกไปที่ซานเมือง ^๒แล้ว พวกเขา ก็รีบกลับมาบอกพวกที่เหลือ แต่ พวกนั้นไม่ยอมเชื่อ

พระเยซูปรากฏกับศิษย์สิบเอ็ดคน

(*มธ. ๒๘:๑๖-๒๐; ลก. ๒๔:๓๖-๔๙; ยน. ๒๐:๑๙-๒๓; กจ. ๑:๖-๘*)

^๑ในเวลาต่อ มาพระเยซูได้มาปรากฏตัว ให้ศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนเห็น ในขณะที่พวกเขา กำลังกินอาหารกันอยู่ พระองค์ต่อว่าพวกเขา ว่าเป็นคนคือดั่งที่ไม่ยอมเชื่อคนพวกนั้นที่ได้ เห็นพระองค์หลังจากที่ฟื้นขึ้นมาแล้ว

^๒พระองค์บอกกับพวกเขาว่า “ให้ออกไป ทั่วโลกและประกาศข่าวดี นี่ให้กับทุกคน ในทุกแห่ง” ^๓ทุกคนที่เชื่อและเข้าพิธีจุ่ม น้ำก็จะรอด แต่ทุกคนที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสิ้น ลุงโทษ ^๔คนที่เชื่อจะมีฤทธิ์ทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ได้ คือจะไล่ผีชั่วออกได้โดยอ้างชื่อของเรา จะพูดภาษาแปลกๆได้ จะจับงูได้ด้วยมือ

* **๑๖:๒ วันอาทิตย์** หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนี้เริ่มขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ตก ดินในเย็นวันเสาร์

† **๑๖:๕ ชายหนุ่ม** คือ ทูตสวรรค์

‡ **๑๖:๘ พวกเขายัง ... ใครฟัง** สำเนากรีกที่เก่าแก่ที่สุดที่ยังหลงเหลืออยู่ ได้จับหนังสือมาระโกไว้เพียงเท่านี้ตั้งแต่ข้อ ๘ ลงไป มาจากสำเนาภายหลัง

เปล่า^{๑๘}หรือถ้าตีมยาพิษเข้าไป ก็จะไม่เป็นอันตรายเลย และพวกเขาจะสามารถวางมือบนคนป่วยแล้วทำให้พวกคนป่วยหายได้”

พระเยซูถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์

(ลก. ๒๔:๕๐-๕๓; กจ. ๑:๙-๑๑)

^{๑๙}หลังจากที่องค์พระ เยชูเจ้าพู่กับพวกเขาเสร็จแล้ว พระองค์ก็ถูกรับ ขึ้นไปบน

สวรรค์ และนั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า^{๒๐}ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกศิษย์ได้ออกไปประกาศทุกหนทุกแห่ง องค์เจ้าชีวิตได้ทำงานร่วมกับพวกเขาด้วย และให้ฤทธิ์อำนาจกับพวกเขาที่จะทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆได้ เพื่อรับรองว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นเป็นความจริง